

ခေတ်ရယ် အချစ်ရယ်

စံပယ်ဖြူနု

"ဒီလိုပါပဲ

ဘဝဆိုတာ

သံသရာ ရထားတစ်စင်းပေါ်မှာ ..။"

အခန်း (၁)

'အစည်းအဝေးတဲ့ ' ဆိုသော စကားသံသည် ဘယ်သူက ဘယ်လို အစပြုလိုက်သည် မသိ။ မိုးဦးမိုး တသည်းသည်း စွေမြဲစွေသည့် တနင်္ဂနွေ ညချမ်း၌ သီရိမြိုင်အဆောင်တစ်ခုလုံး ထိုစကားသံကသာ လေယူရာ ဝေလျက် ဝဲလျက် ပဲ့တင်ထပ်နေပေသည် ။ စကားရနံ့သည် အဆောင်သူ တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ လက်ဆင့်ကမ်းသမှုဖြင့် ည ၈ နာရီဝန်းကျင်တွင် တော့ အကြားအလပ်မရှိ သိရှိသူ စုံလင်ပြီ။

စင်စစ် အမျိုးသမီးဆောင် သီရိမြိုင်၌ အခါအားလျော်စွာ လုပ်တတ်သည့် အစည်းအဝေးသည် မေလကုန်ကပင် ပြီး၏။ မှာ ကြားစရာ စည်းကမ်း အသစ်များ ၊ အပြောင်းအလဲတစ်စုံတစ်ရာ စသည် ကို အသိပေးလို၍ ခေါ်သည့် အစည်းအဝေးများ ။ ပုံမှန်ဆိုလျှင်တော့ အစည်းအဝေးတစ်ကြိမ် ပြီး သည့် နောက် နှစ်လလောက်နေမှ သာ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ရှိတတ်သည် ။ ရှိချင်မှ လည်း ရှိမည်။

ခုတော့ ပထမ အစည်းအဝေး ပြီးခဲ့သည် မှာပင် ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်သာရှိသေး၏။ တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဆင့်ခေါ်ရသည် မှာ

ဘာအကြောင်းကြောင့် ပါနည်း။

သို့လော သို့လော မေးခွန်းများ ၊ စကားသံများ သည် အဆောင်သူ ၃၀ လုံးလုံး ဘုံသုံးရသည့် တစ်ခုတည်းသော ရေချိုးကန်မှာ ၊ တစ်ယောက် ခန်း၊ နှစ်ယောက်ခန်း၊ သုံးယောက်ခန်း စသည့် အဆောင်ခန်းများ အတွင်းမှာ တီးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံ လွင့်ပျံ့နေသည် ။

အဆောက်အအုံအတွင်း၌ သာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရှိလှသော်လည်း ပြင်ပက ကြည့်မည်ဆိုလျှင်တော့ သီရိမြိုင်သည် သွင်ပြင်ကပင် ငြိမ်ဝပ်၏။ ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ်မြို့နယ် ဇေယျာသီရိလမ်းတွင် တည်သည် ။ အင်းစိန် လမ်းရှိ လှည်းတန်းမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းကာ လမ်းထဲ ချိုးဝင်၍ မှ များ မကြာမီ အဆောင်သို့ ရောက်နိုင်သည် ။ အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းသည့် ခြံထဲက နှစ်ထပ်တိုက်ခံ အိမ်ကြီးသည် သက်တမ်းအားဖြင့် အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပုံနှင့် အတန်ငယ်ဟောင်းမြင်းသော၊ သို့သော် ခန့်ထည်သော ပုံသွင်ရှိ၏။ အိမ်မကြီး၏ နောက်ကျောဘက်တွင် တော့ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ငယ်။ အိမ်မကြီးလို မြင်ရုံနှင့် စိတ်ခံစားမှု တစ်စုံ တစ်ရာပေးသည့် ဟိတ်ဟန်မျိုးမရှိသော်လည်း အေးချမ်းမှုအရိပ် လွှမ်း လျက်။

သည် ခြံတစ်ဝင်းလုံးကိုပင် သီရိမြိုင်ဟု အစဉ်အဆက် ခေါ်စမှတ် ပြုသည် ။ ဆိုင်းဘုတ်မရှိ။ သို့သော် သီရိမြိုင်ဟု မေးလိုက်လျှင် သည် ခြံသို့သာ ညွှန်ကြလိမ့်မည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့် လှည်းတန်းအရပ် ဆက်နွယ်မှု ရှိကြသည့် ခေတ်ကာလကတည်းကပင် အဆောင်အိမ်အဖြစ်သို့ ရောက်လာ သည် ။ အိမ်မကြီး၏

အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးတွင် အဆောင်သူ ထားလျက် အပေါ်ထပ်တွင် တော့ အသက် ၆၀၊ ၇၀ ဝန်းကျင် အိမ်ရှင် ညီအစ်မနှစ်ဦး နေ၏။ အိမ်ငယ်တွင် တော့ အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်ပါ အဆောင်သူ ထား၏။ မူလလက်ဟောင်း အဆောင်ရှင် မိခင်က အမွေပေးခဲ့သည့် အုပ်ချုပ် ပုံများ အတိုင်း အုပ်ချုပ်မြဲဖြစ်လေသည် ။

အဆောင်ရှင်တို့ ၏ စေ့စပ်သော မျက်ဝန်းများ ၊ အချို့ဖုံးလျက်ကပင် အပြစ်စကားဆိုတတ်ပုံများ သည် အဆောင်သူတို့ ကို အနေကျူစေရိုးမှန်သော် လည်း တစ်ဖက်တွင် တော့ သိရှိမြိုင်သည် အိမ်နှင့် အဝေးတွင် လုံခြုံသော စိတ်ခံစားမှု ပေး၏။ အဆောင်သူများ ၏ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် အဆောင်နေ သက် ငါးနှစ်နှင့် အထက် ဖြစ်သည် ။ လူမြဲ၏။

မိုးဦးမိုးစက်များ လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက် ဖိတ်ဖိတ်လက်တောက်သည့် သည် ညချမ်း၌ သိရှိမြိုင်သည် အခါများ စွာလိုပင် မိန်းကလေးတို့ ၏ စကားသံ များ ၊ ရယ်သံများ နှင့် သက်ဝင်၏။ ညနေ ၆ နာရီခန့်မှ အစပြုကာ အဆောင် သူများ တဖွဲဖွဲ ပြန်ရောက်လာသည် ။ စကားသံ မြိုင်လျက်။ ရေချိုးသံ တဗွမ်းဗွမ်း။ သီချင်းသံသဲ့သဲ့။ ညများ စွာလိုပင် ပုံမှန်လည်ပတ်ဆဲ။

သို့သော် ည ၇ နာရီခွဲလောက်တွင် တော့ အစည်းအဝေးသည် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ကိုယ်ထင်ပြရန် ပြင်သည် ။ ညစာစားရန် ပြင်သူတို့ သည် သတင်း စကား ကြားသည် နှင့် ရတတ်သမျှသော ထမင်းလုပ်လေးများကို အမြန်အ ဆန် မြို့ချရသည် ။ ထမင်းနင်လျှင် ရေတဂွပ်ဂွပ် သောက်ရသည် ။ စာကြည့် ရန် ပြင်နေသူများ လည်း စာအုပ်ပိတ်ရသည် ။ ညဝတ်အင်္ကျီ ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ထားသူက

တီရှပ်လို အင်္ကျီမျိုး လဲဝတ်သည် ။ ညဦးချိန်ကျော်မှ ပင် ရေချိုးလက်စ
ရှိသူများ ကပျာကယာ လက်စသပ်ကြသည် ။ အဝတ်လျော် သူက
ရေဇလုံနှင့် စိမ်လျက်ပင် ချန်ထားခဲ့သည် ။ ရှားရှားပါးပါး အိပ်ပျော်
လျက်ရှိသည့် အဆောင်သူတစ်ဦးကိုတော့ အခန်းဖော်က နှိုးရသည် ။

အခြားတစ်ပါးသော အခန်းများ လိုပင် အိမ်မကြီး အောက်ထပ်
မျက်နှာ စာဘက်ရှိ လေးယောက်ခန်းတွင် လည်း အစည်းအဝေးကြောင့်
သက်ဝင်ခြင်း ရှိလေပြီ။

* * *

"ည ၉ နာရီ အစည်းအဝေးတဲ့ ခိုင်ရေ"

စကားသံရှင်သည် အခန်းရှေ့မှ ရိပ်ကနဲ ဖြတ်၏။ လူးလဲထ
အကြည့်၌ နောက်ကျောကို မြင်လိုက်သည် ဆိုရုံ။ သို့သော် သည်
အသံကို ကြားရုံနှင့် ပင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည် ကို မေ့ခိုင် အတတ်
ပြောနိုင်၏။ ခင်သစ္စာ..။ သည် လေးယောက်ခန်း၏ ဘေးချင်းကပ်လျက်
နှစ်ယောက်ခန်းတွင် နေသော ခင်သစ္စာ။ အစဉ်သဖြင့် ပြုံးချိုရွှင်ပျသော
မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားပုံကပင် သူ့အမှတ်သည်။

အနည်းငယ် ဝသည့် ဘက်သို့ လှချင်သော ကိုယ်နေဟန်နှင့် မလိုက်
ဖက်အောင်ပင် လှုပ်ရှားပုံ မြန်ဆန်သည့် ခင်သစ္စာသည်
အောက်ထပ်တစ် ထပ်လုံး ကြားသာမည့် ပင်ကိုအသံစူးစူးနှင့်
နာမည်ခေါ်မနေဘဲ ဆက်၍ တပ်လှန့်သွားသည် ။ အသံသည်
တဖြည်းဖြည်း တိုးလျှော့ဝေးကွာ၏။ အိမ်မကြီး ဘေးဘက် တံခါးပေါက်မှ
ထွက်ခွာပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ရေချိုးကန်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်နေလိမ့်မည်။

မေ့ခိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ ရှိုက်မိ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ် ဧည့်

ခန်းသို့ သူတို့ အားလုံး စုရုံးရတော့မည်။ ရှေးလက်ရာ ဖြစ်သည့် ဆက်တီများအား နံရံသို့ ကပ်လိုက်သော် အထိုက်အလျောက် ကျယ်ဝန်းသော အစည်းအဝေးခန်းဖြစ်လာမည်။ အဆောင်သူများ ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ် ထိုင်နိုင် ၏။ အချိန် တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီခွဲမျှကြာအောင် မငိုက်မမြည်း ကြားနာရခြင်း၌ အခြားသူများ တော့ မသိ။ သူ့မှာ တော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသည် ။ မျက်နှာသေ၊ လေသံသေနှင့် အဆောင်ရှင်တို့ ရှေ့ ကျောအတောင့်သား ငုတ်တုတ် ထိုင်ရဦး မည်ဟု တွေးလိုက်ရုံနှင့် ပင် သည် အိပ်ရာပေါ်၌ မထတမ်း လဲလျောင်းနေ ချင်သည် ။ တကယ်တော့ ပြောချင်တာကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်လည်း ရသားနဲ့ ..။

သည် တစ်နေ့ မေခိုင် ရုံးက ပြန်ရောက်ချိန် စော၏။ စားသောက်ရေး ကိုပင် ဦးစွာ မတွေးဘဲ အနားရလေမလားအမှတ်နှင့် အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်း သည် ။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ခွင်ထဲ အညောင်းမိလာရသော ပင်ပန်းခြင်း၊ လိုင်းကားပေါ် ငါးပိ၊ ငါးချဉ် သိပ်သော ငါးကောင်လေးများ ပမာ ပူးကပ် လိုက်ပါရသော ဆင်းရဲခြင်းတို့ သည် ဖျာချောခင်းသည့် အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းလိုက်ရသောခဏ၌ လျော့ပါးပြေပျောက်ရသည် ဟု သူ ယူမှတ်၏။ တောင့်တင်း နာကျင်သော ကျောပြင်နှင့် ဖျာ စတင် ထိတွေ့သည့် အချိန် ပိုင်းလေးသည် ပင် အဖိုးထိုက်တန်လှသည့် ပမာ။ ငြိမ့်ကနဲ ကျေနပ် သည့် စိတ် နှင့် ပင် မျက်ဝန်းများကို စေ့ပိတ်ထားသည် ။ သီချင်း နားထောင် အပန်းဖြေ တတ်သော အလေ့တော့ သူ့တွင် မရှိပေ။

ခုတော့ စိတ်အကြည်က နေခြည်ထိသည့် နှင်းလို လွင့်ပျယ်ပြီ။ ဘာအကြောင်းကြောင့် များ အစည်းအဝေး ခေါ်ရပါလိမ့်။

"ဘာလို့ အစည်းအဝေးလုပ်မှာ လဲ ဟင် မေခိုင်"

စိတ်ကူးနှင့် တစ်ထပ်တည်း ပေါ်သော အမေးစကားသည် အခန်း၏ ညာဘက်နံရံနှင့် ကပ်လျက် ကုတင်မှ လာသည် ။ လေးယောက်စာ ကုတင်တစ်လုံးစီ တန်းနေသည့် အခန်း၌ မေခိုင် ကုတင်မှာ အခန်း ဘယ်ဘက်နှင့် ပိုနီးသော အလယ်ကုတင် ဖြစ်သည် ။ လေးယောက်ခန်းဆို သော်လည်း စင်စစ် သုံးဦးသာ နေ၏။ အလယ် ကုတင်တစ်လုံးနှင့် ညာ ဘက်နံရံက ကုတင်တို့ ကို ထားထားလွင် တစ်ဦးတည်းကသာ ယူလျက် နှစ်ဦးစာ အဆောင်ခ ပေး၍ နေသည် ။ အလယ်ကုတင်လွတ်ကို စာအုပ်များ တင်ရန်၊ စားသောက်ဖွယ်တင်ရန်၊ အဝတ်ခြင်း တင်ရန်၊ ရံဖန်ရံခါ ခေါက်စားပွဲငယ် တင်လျက် စာကြည့်ရန် စသည် ဖြင့်သာ သုံးလေသည် ။

"မသိဘူးလေ၊ ဘာပြောချင်လို့ ခေါ်မှန်း အစ်မလည်း မပြောတတ်"

"ထားထားကဖြင့် လမ်းထိပ် သွားပြီး အအေးသောက်မလို့ ဟာကို"

"ပါဆယ် သွားဝယ်ပါလား ထားထားရဲ့ ၊ အစ်မ လိုက်ကူပေးရ မလား၊ မယ်မြလည်း ပြန်လာခါနီးပြီ၊ သူဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်၊ နီးနေပြီဆိုရင် တစ်ခါတည်းစောင့်ပြီး အတူပြန်လာလို့ တောင် ရသေးတယ်"

တစ်ဖက်က မြသီတာ၏ ကုတင်မှာ လွတ်ဟာဆဲ။ ရုံးဆင်းချိန် ၅ နာရီခွဲဖြစ်သော်လည်း ကားလမ်းကျပ်သည့် ခေတ်အခါပေမို့ မြသီတာ၏ အဆောင်ပြန်ရောက်ချိန်သည် အများအားဖြင့် ည ၈ နာရီသာ။ ခေပွားစေးဖြင့် ပြောင်လက်သော မျက်နှာ၊ နွမ်းလျသော်လည်း မေတ္တာ ထင်းလင်းသည့် အပြုံးနှင့် အခန်းတွင်းသို့ မြသီတာ ရောက်လာချိန် မတိုင်မချင်း မေခိုင် လည်ပင်း ရှည်တတ်သည် ။ ဆူးလေမှ အပြန် လမ်းကျပ်လေတိုင်း ရှစ်မိုင် တွင် အလုပ်ဆင်းရသော သူ့ကို

အားကျပါကြောင်း မကြာမကြာ ဆိုတတ် သည့် အခန်းဖော်။

မေခိုင်သည် ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကာ စာတိုပို့ရန်ပြင်သည် ။
အဆောင်မှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်နော် မယ်မြ၊ တန်းပြန်လာခဲ့ဦး...။

"မသွားတော့ပါဘူး မေခိုင်ရယ်၊ ထားထားက ပါဆယ် မဝယ်
ချင်ပါဘူး၊ ဆိုင်မှာ ထိုင်သောက်ပြီး လူတွေကို ငေးချင်တာ"

မေခိုင်အပြုံးနှုတ်ခမ်းကို ထားထားလွင် မမြင်တော့ပြီ။ နားကြပ်
တပ်ကာ သီချင်းဖွင့်ကာ အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည် ။ ဂီတသည်
အားငယ်လွယ်သော မိန်းကလေးအား ကမ္ဘာသစ်သို့ ခေါ်လေပြီ။

မိုးသက်လေသည် ပြတင်းမှ တိုးဝင်ကာ အခန်းကို စိမ့်အေးနေ
စေသည် ။ မိုးစက်မှုန်အချို့သာ တိုးဝင်ထိမှန်၍ ပြတင်းအား ပိတ်ရန်
မလို။ သံဇကာ ကျဲကျဲ ပိတ်ကာသည့် ပြတင်းမှ ကြည့်ငေးလျှင်
ထောင့်မှန် စတုဂံပုံ အနားသတ်သည့် ပြင်ပ မိုးမြင်ကွင်းကို
တွေ့မြင်ရမည်။ မိုးစက် ပေါက်များ ကျဲပက်လျက်ရှိသည့်
ဇေယျာသီရိလမ်း။ ရုံးပြန်၊ သင်တန်းပြန် ခပ်သုတ်သုတ် ခြွေလှမ်းများ ။
ထီးရောင်စုံတို့ သည် တရိပ်ရိပ် ရွေ့လျက်။

မနက်ခင်းကတည်းက တစိမ့်စိမ့် ရွာသောမိုးမှာ သည်းသည် လည်း
မဟုတ်၊ ဖွဲသည် လည်း မဆိုသာ။ လမ်းသွားလမ်းလာများ အိန္ဒြေ
မပျက်ရုံ လောက်သာ စိမ့်လျက် စိမ့်လျက်။ ကောင်းကင်မှာ
တစ်နေ့ခင်းလုံး မှိုင်းမှိုင်း မှုန်မှုန် ရှိနေသည် ။ မိုးဦးမိုး...။

မေခိုင်သည် တစ်ဖန် ပြန်လှဲရန် အာရုံမဝင်စားတော့ဘဲ ပြင်ပ
မိုးညချမ်း မြင်ကွင်းကိုပင် ငေးနေသည် ။ စင်စစ် လများ စွာ
မြင်လာရသည့် မြင်ကွင်း။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က အထပ်မြင့်တိုက်ခန်း၊
ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ သစ်ပင်ရိပ်၊ လမ်းသွယ်၊ ဖျတ်ခနဲ လူရိပ်များ ။

ရာသီကြည်လင်ခြင်း၊ မိုးဖွဲကျခြင်းစသည့် နောက်ခံသာကွာမည်။ သည် ရိပ်ပုံများကတော့ မြင်နေကျလို။ သို့သော် စိတ်လွင့်ပါးချိန်တိုင်း သည် မြင်ကွင်းကိုပင် ငေးတတ်မြဲ။ အတိအကျပြောရ မယ်ဆို ငါးနှစ်၊ ငါးနှစ်လေ...။

* * *

၂၀၁၄ ခုနှစ် မိုးဦးရာသီတွင် မေခိုင်၏ ရန်ကုန်အဆောင်သူ ဘဝ ငါးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်လေသည် ။

မိခင် ဒေါ်နွယ်ရည်နှင့် မောင်ငယ် သူရကျော်တို့ နေထိုင်ရာ မန္တလေးမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ သူ့ဘဝအချိုးအကွေ့အတွက် ရောက်လာခဲ့ချိန်သည် လွန်ခဲ့ သော ငါးနှစ်က သည် လို မိုးဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းချိန်ပင် ဖြစ်သည် ။

မေခိုင်သည် ရန်ကုန်မိုးဟု ကျော်ကြားသော မိုးရွာပုံကို ခရီးရောက် မဆိုက်ပင် စ၍ ကြုံရသည် ။ တိမ်တိုက်ရိပ်တို့ ညှို့ဆိုင်းလာသည် နှင့် မိနစ် ပိုင်းမျှခြားကာ မိုး တသည်းသည်း ရွာချပုံ။ နေသာသည် ကို မြင်ရ၍ မှ နာရီပိုင်းမကြာမီ မိုးရေစက်တို့ ကိုလည်း မြင်ကောင်းမြင်ရပုံ။ ဒါသည် ရန်ကုန်မိုး၏ စရိုက်လက္ခဏာ။

မေခိုင် ရောက်တော့ မိုးဦးမိုးသည် သည်း၍ ကောင်းဆဲ။ အစဦးတွင် အစ်မ ဝမ်းကွဲ မစန္ဒာ၏ နေအိမ်ရှိရာ တာမွေ၌ ခေတ္တ တည်းရသည် ။ စင်စစ် မေခိုင်အဖို့ တော့ ရန်ကုန်သည် များစွာ မစိမ်းလှပေ။ မိခင်နှင့် အတူ ဘုရားဖူး၊ အလည်အပတ် စသည် ဖြင့် ရောက်ဖူး၏။ သည် တစ်ကြိမ်ကမူ သွားရိုးသွားစဉ် ခရီးတစ်ခုမဟုတ်ပြီ။ မေခိုင်၏ ဘဝရေစီး ပြောင်းလဲခြင်း။

ရန်ကုန်သည် မေခိုင်အား နွေးနွေးထွေးထွေးဟု လည်း
မဆိုသာသော ဆက်ဆံပုံနှင့် ဆီးကြိုလေသည်။ ။ လူသူစည်ကားသော
အရပ်တွင် တည်းခိုရ သည် မို့လည်း အရာရာသည် ငေးမောဖွယ်။
အိမ်ချင်း ထိစပ်လုနီးသည့် ဝင်းခြံ ဆိုသော်လည်း
ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးတွင် နေလာရသည့် မေခိုင်မှာ
အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းများကို ခေါင်းမော့ ငေးရသည် ။ အဘိုးအို
အဘွားအို တစ်ဦးဦး လမ်းပေါ် ငုံ့ကြည့်ငေးမောပုံနှင့်
တည့်တည့်တိုးလျှင် သနားစိတ်ဝင် သည်။

ဈေးခေါ်သံတည့်ညံနှင့် လူသူစည်ကားသော တာမွေဈေးသည်
လည်း ကောင်း၊ မည်သည့် ကားပင် ထိုးဆိုက်ဆိုက် မှတ်တိုင်၌
ရပ်လျက်ရှိသည့် ခရီးသည် ဦးရေ တိုးမြဲဖြစ်သော တာမွေဈေး
မှတ်တိုင်သည် လည်းကောင်း မေခိုင်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတိ
ပြီးနေသည်။ ။

မေခိုင်သည် ရန်ကုန်မရောက်မီကပင် လှည်းတန်းတွင်
အဆောင်နေရန် တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူ။ ဘာကြောင့် ဟု အစ်မ
လုပ်သူက မေးသော် သူ့တွင် အဖြေ အသင့်ရှိပြီးသား။ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်၏ ခေတ်အဆက် ဆက်တွင် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက
ပါဝင်မြဲဖြစ်သော လှည်းတန်းသည် သာ သူ့စိတ်နှလုံးတည်မှီရာတည်း။
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကို မကြုံခဲ့ရလည်း ရှိပါစေ။
လှည်းတန်းမှာ သာ နေပါမည်။

မိုး အနည်းငယ်စဲသော တစ်ရက်တွင် ပင် သူတို့ ညီအစ်မ အဆောင်
ရှာထွက်ကြသည် ။ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သော်လည်း ဘတ်စ်ကားသည်
အထိုက် အလျောက် ကြပ်မြဲ။ တာမွေမှ လှည်းတန်းသို့ အသွားကားရော

အပြန် ကားပါ ထိုင်ခုံပြည့်လူပြည့်။ ရပ်စီးခရီးသည် များ လည်း ပါ၏။ လှည်းတန်း ရောက်သော် လူငယ်လူရွယ်တို့ ၏ ပုံရိပ်သွင်နှင့် စည်ကား သက်ဝင်မြဲ ဖြစ်သော မြင်ကွင်းသည် ဘတ်စ်ကား စီးကျင့်မရှိ၍ ပန်းဟိုက်လာသည့် မေခိုင်ကို သာယာနွေးထွေး နှုတ်ဆက်သည် ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သက်ဝင်စဉ်အခါကတည်းက ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ နှင့် လှုပ်ရှားခဲ့သည့် လှည်းတန်းမြေ။ အချိန်ကသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသော်လည်း အဆောင်နေမည်ဆိုလိုက်လျှင် သည် နေ့ သည် အချိန်အထိ လှည်းတန်းကိုသာ ပြေးမြင်ကြရမည်။ အဆောင်နေသူမှာ နှစ်အလိုက် လျော့ သွားသည် မရှိ။ တိုး၍ သာ လာလေသည် ။

အဆောင်တစ်ဆောင်က တစ်ဆောင်သို့ ပြောင်းရန်မှာ လွယ်လှ သည် မဟုတ်။ အဆင်မသင့်၍ ပြောင်းရမည်ဆိုလျှင် နေရာ လိုက်လံ ရှာ ရတတ်သည် မှာ အချိန်လည်း ကုန် ခြေလည်း တိုမည်။ နေရာရှာသူကမှ ထိုက်သင့်ရာ ရှာမတွေ့လောက်သေး၊ ချန်ခဲ့မည့် နေရာဟောင်းတွင် တော့ လူသစ်က စရန်သတ်လေပြီ။

နေရာလေးတစ်ခုအတွက် ချွေးပျံ့အောင် လမ်းလျှောက်ရပုံကို မေခိုင် ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီ။ အစ်မကို အဖော်ပြုလျက် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက် အဆောင် လိုက်ရှာသော်လည်း တော်ရုံနှင့် မဆင်မပြေ။

သည် တုန်းက မေခိုင်သည် လှည်းတန်းကို ခုလောက် မကွဲလွဲဝင် သေးပါပေ။ သို့သော် လှည်းတန်းဟု ရေရွတ်မိလျှင်ပင် ရင်ခုန်ရသည် ။ လွမ်းရသည် ။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိပြီ။ 'တခြား နေပါလားဟယ်'ဟု အစ်မက ဘယ်သို့ပင် နားချချ၊ လှည်းတန်းပဲဟု ခေါင်းမာ၏။ ခြေ ဘယ်မျှပင် ညောင်းညာလည်း စိတ်တင်းရသည် ။

သို့သော် အခန်းလွတ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြည့်နေတယ် စသည် တို့ မှာ အဆောင်အိမ်တော်တော်များများ ထံက ကြားရသည့် စကား။

ဟော...နေရာရှိပါတယ်ဆိုတော့လည်း မေခိုင်အတွက် အဆင်မပြေပြန်။ နေလိုစိတ်မရှိ။ ကြေးများ တတ်သူ မဟုတ်သော်ငြား မြင်ရသည့် အခန်းမြင်ကွင်းမှာ စိတ်မသက်သာဖွယ် ရှိလှသည် ။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်း။ ပြတင်းပေါက် လုံးလုံးမရှိ။ သုံးထပ်သား ပိတ်ကာထားသည် မှာ တံခါးမကြီး တစ်ခုသာ လေဝင်စရာ ကျန်သည် ။ သို့သော် ညအိပ်ချိန်မှာ တော့ သည် တံခါး ကို ဘယ်လိုများ ဖွင့်အိပ်ရပါ့မလဲ။

"ပန်ကာ ဖွင့်လို့ ရသလားဟင်"

အဆောင်မှူး ဆိုရမည်လား မသိတတ်သော ရွယ်တူ မိန်းကလေးကို ပင် မေးမြန်းရတော့၏။ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရသော နေရာဖြစ်၍ လည်း လက်မလွတ်လို။

"ဘယ်ကလာ၊ ရေနွေးတောင် ပေးမတည်တဲ့ ဟာ၊ ဪ ဪ ပြော စရာ ကျန်သေးတယ်၊ မီးပူလည်း အခန်းပြင် ထွက်တိုက်ရမယ်နော်"

"ဟောဟိုနေရာလား၊ ကျဉ်းကျဉ်းလေးနော်၊ တစ်ယောက် တိုက်နေရင် နောက်တစ်ယောက်က စောင့်နေရမှာ ပေါ့"

"ဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပဲ"

"ဟို၊ ကွန်မစ် စဉ်းစားပြီးတော့မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာလို့ ရမလား"

"မရဘူး အစ်မရဲ့ ၊ အစ်မ အခု တစ်ခါတည်း ကြိုက်သလား ဆုံးဖြတ်၊ နေမယ်ဆို စရန်ကြိုပေးခဲ့ရမယ်"

လေ သံ မှာ မိုးပေါ်က ကျလာသည် သို့တည်း။ မေခိုင်တို့

ညီအစ်မသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပင် တပ်ခေါက်လာရသည်။ ။
'မနေခင်ကတောင် ဒီလောက် တင်စီးတာ'ဟု မစန္ဒာက
တဖျစ်တောက်တောက် ဆိုလျက်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း လှည်းတန်းချစ်သူမှာ ကျောတစ်ခင်းစာ
နေရာရပြီ။ ဇေယျာသီရိလမ်းက သီရိမြိုင်။

အိမ်မကြီး အောက်ထပ်ရှိ ကုတင်တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား လူနှစ်ဦး
မရှောင်သာသည့် လေးယောက်ခန်း၊ စုစုပေါင်း လူဦးရေ ၃၀
နီးပါးရှိမည့် အဆောင်သူတို့ အသုံးပြုရာ တစ်ခုတည်းသော ရေချိုးကန်၊
အိမ်သာတို့ ကို မြင်တော့ အစ်မက မျက်နှာပျက်သည်။ ။

'နင် အဆင်ပြေပါ့မလား' ဟု တီးတိုးဆို၏။ မေခိုင်ကမူ သည်
တစ်နေ့ ရာကိုမှ မယူဖြစ်လျှင် လှည်းတန်းအိပ်မက် ပျက်ပြယ်မည်မို့
အခန်းလိုက်ပြသူ သက်မာအမည်ရှိ မိန်းကလေးကို ခေါင်းသာ
ညိတ်ပြရသည်။ ။ အိမ်အပေါ်ထပ်၌ အဆောင်ရှင်အား ဝင်တွေ့ရသည်။ ။

အိမ်အပေါ်ထပ်သည် ရေဒီယိုသီချင်းသံသဲ့သဲ့မှ အပ ငြိမ်ဆိတ်
လျက်ရှိ၏။ ဧည့်ခန်းသည် ဟောင်းမြင်းသည့် အရောင်အဆင်းပင်
ရှိစေကာမူ တစ်ချိန်က တောက်ကြွားခဲ့မည့် သဘောကို
လှစ်ဟပြဆဲဖြစ်သော ရှေးလက် ရာ ပရိဘောဂတို့ ဖြင့် ခန့်ထည်၏။
တစ်ချိန်က မိသားစု စုံညီခဲ့ရာ အိမ်ကြီး တွင် ခုတော့
သားသမီးသုံးဦးအနက်က ဒေါ်ခင်မေ၊ ဒေါ်ခင်ဝေသာ ရှိတော့ သည်။ ။
မောင်ငယ်ကတော့ မိသားစုနှင့် အတူ တောင်ကြီးတွင် အခြေချနေ သည်
။

ဒေါ်ခင်မေ၊ ဒေါ်ခင်ဝေသည် ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲက အမိအဖ မရှိရှာ
သော မိန်းကလေးကို အဖော်ပြု၍ နေကြသည်။ ။

အသက် ၂၀ စွန်းစွန်းဟု မှန်းရသည့် သက်မာသည် အဆောင်သူ လောင်းလျာအား အခန်းလိုက်ပြစဉ်က စကားသွက်သလောက် အိမ်အပေါ် ထပ် ပြန်ရောက်သည့် အခါ မီးဖိုခန်းသို့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ဝင်သည် ။ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောလျက် ရေစစ်ထားသည့် ပန်းကန်တို့ ကိုပင် အဝတ် ခြောက်နှင့် ပွတ်သုပ်သည် ။ ရေဒီယိုသီချင်းကို မတိုးမကျယ် ညည်းသည် ။

တိုင်ကပ်နာရီက နေ့ခင်း ၁၂ နာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြ သည် ။ ဧည့်ခန်းတွင် သီချင်းသံနှင့် ပန်းကန်သံ၊ ခွက်သံတို့ ရောသော ပူးတွဲအသံက စိုးမိုးနေ၏။ ခန်းဆီးပြာနုနုက တနွဲ့နွဲ့ လှုပ်ယိမ်းလျက်။ 'အန်တီလာပါလိမ့်မယ်' ဆိုသော်လည်း ထိုအန်တီသည် ယခုတိုင် ထွက် မလာသေး။

မစန္ဒာသည် စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကောက်၍ လှန်သည် ။ မေခိုင်ကမူ ပန်းအလှ ကနုတ်ဘောင်ကွပ် ဘဲဥပုံ မှန်ချပ်ကို ငေးနေသည် ။ မှန်သား သိပ်မကြည်လင်တော့သော်လည်း ပုံရိပ်ကိုတော့ ကောင်းစွာ ဖော်နိုင်ဆဲ။ အနာဂတ်ကို စိတ်စောမှ ၂၁ ဇော်လင့်သော မျက်လုံးများ ၊ အားတင်းရိပ်စွက်သည့် မျက်နှာ။ အဲဒါ မေခိုင်လေ..။

ထိုခဏတွင် ဧည့်ခန်းတွင်း ဝင်လာသော ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ထွက်ပေါ် ၏။ ထမီအနားခတ်သံ တရွပ်ရွပ်က နောက်မှ ကပ်ပါသည် ။ မေခိုင် လှည့်ကြည့်သော် အသက် ၅၀ မှ ၆၀ အကြားဟု ဆိုရုံကလွဲ၍ အသက်မမှန်း သာသော အမျိုးသမီးကို တွေ့ရသည် ။ နွေးထွေးပျူငှာဟန် အပြုံးတစ်စ ကြောင့် မေခိုင် စိတ်သက်သာရာရသည် ။ သူစိမ်းတို့ အိမ်တွင် ဘယ်အချိန် အထိ

နေရမည်မသိ၍ ပင် အိမ်ရှင်တို့ သဘောမနော ကောင်းပါစေကြောင်း တီးတိုးဆုတောင်းခဲ့ရသည်။ မေခိုင် ဆုတောင်းပြည့်လေပြီလား။

ဒေါ်ခင်ဝေဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သော အဆောင်ရှင် မေးမြန်းသမျှ မေခိုင် ဖြေရသည်။ ။ သူ ဘယ်ကလာကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် လတ်တလော လုပ်မည့် အရေးကိစ္စများ အကြောင်း။ နှုတ်ခမ်းနီ ပြေပြေဆိုးသော၊ စကားပြောပုံ ပြတ်သလောက် လေသံချိုသော ဒေါ်ခင်ဝေသည် မေခိုင် စကားပြောချိန်တစ်လျှောက် ပြုံး၍ သာနေ၏။

"အဆောင်ပိတ်ချိန်က ၉ နာရီနော် သမီး၊ ၉ နာရီကျော်ရင် တံခါး လုံးဝ ဖွင့်မပေးပါဘူး၊ မိအောင် ပြန်ပါ၊ အမျိုးရှိလို့ အပြင် ထွက် အိပ်တဲ့ ည ဆိုရင်လည်း ခွင့်တိုင်ရတယ်၊ လက်မှတ်ထိုးရတယ်၊ မီးသုံးတာကတော့ အခန်းထဲမှာ ပလပ်ပေါက်ပေးထားတာ မီးပူတိုက်ဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက် ပဲနော်၊ ရေနွေးကျိုချင်ရင် အပြင်မှာ ပေးထားတဲ့ နေ ရာ မှာ ထွက်ကျိုရတယ်၊ ထမင်းတော့ အန်တီဝေတို့ ချက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး၊ ချက်ခွင့်ပေးတုန်းက တစ်ခါ မီးလောင်မလိုဖြစ်လို့ နောက်ပိုင်း ပိတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တော့ မခက်ဘူးနော်၊ ဒီလမ်းထဲမှာ တင် ထမင်းဆိုင်တွေလည်း ရှိတယ်၊ သမီးတို့ တွေ့မှာ ပါ"

မေခိုင်သည် မစန္ဒာဘက် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ဒေါ်ခင်ဝေထံ အကြည့် တစ်ဖန်ရွှေ့ကာ 'ဟုတ်ကဲ့'ဟု ဝန်ခံသည်။ ။

မစန္ဒာကမူ မေခိုင်သဘောတစ်ခုသာ။ မေခိုင် ကိုယ်တိုင်က နေရန် ဆုံးဖြတ်သည့် နောက် သူ ဝင်ပြောရန် အကြောင်းမရှိဟု ယူဆသည်။ ။ ပြီး တော့ ဒီနေရာမှာ မှ မနေဖြစ်ရင် နောက် ဘယ်နေရာ တွေ့ဦးမလဲ..။

စင် စစ် တာမွေရှိ တိုက်ခန်းသည် သူတို့ မိသားစု၊ ယောက္ခမနှင့် ပင် ကျပ်ကျပ် တည်းတည်းရှိလှသည် ။ မေခိုင်သည် မစန္ဒာအတွက်တော့ ညီမဝမ်းကွဲဆို သော်လည်း ဝမ်းကွဲပင် ဦးရေနည်းပါးသည် မို့ အရင်းအချာပမာ။ မေခိုင် ရန်ကုန် ရောက်လာသည့် အတောအတွင်း နေရေး ထိုင်ရေးပင် မကူညီနိုင်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည် ။ ခုတော့လည်း အဆင်ပြေရာ တစ်နေရာ တွေ့ ပါပြီ..။

တစ်လလျှင် ကျပ် ၉၀၀၀ ဖြင့် နှစ်လစာပေးရသည် ။ တစ်လစာ ကတော့ စနေမည့် လအတွက်၊ နောက်တစ်လစာကတော့ စပေါ်သဘော။ အကယ်၍ မေခိုင် သည် အဆောင်မှ ပြောင်းမည်ဆိုလျှင် မပြောင်းရွှေ့မီ နောက်ဆုံးလ၌ စပေါ်ဖြင့် နေနိုင်သည် ။ မပြောမဆို လကုန်သည် နှင့် ပြောင်းမည့် အရေး၊ လူသစ်တစ်ယောက် တင်ကြို လက်ခံနိုင်ရန် နှောင့်နှေး မည့် အရေးကို အဆောင်ရှင်များ ဘက်က ကာကွယ်ခြင်း။ မေခိုင် ပိုက်ဆံ အိတ်ကလေး စ၍ လျော့ပြီ။ ခရီးစရိတ်ကို အမေပင် စိုက်ခဲ့သည် ။ ရန်ကုန် ရောက်တော့လည်း မစန္ဒာ လာကြိုသည် ။ စားစရိတ်လည်း ခုထိ မကုန်သေး။

အဝေးက မိခင်သည် အဆောင်ခန်းရပြီဖြစ်သည့် သမီးအတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်အေးရရှာသည် ။ သို့သော် အလုပ်ကမူ မရေရာ သေးပေ။ သည် တုန်းက ဘွဲ့လက်မှတ်လေးတစ်ခုကလွဲ၍ မေခိုင်တွင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆင်းလက်မှတ်ပင် မပါ။ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သော်ငြား မြန်မာစာကို အသုံးချရမည့် စာနှင့် ပေနှင့် ဆက်စပ်သော အလုပ်ကိုမှ လုပ်လိုသည် ။ ဒါသည် ပင် ရန်ကုန်သို့ ခြေဆန့်စေခဲ့ရာ သူ့အိပ်မက်တည်း။

ခန္ဓာကိုယ် ပိန်သွယ်ပါးလှသော၊ စူးလက်သည့် မျက်ဝန်းများ သာ

ရှားပါးအလှအဖြစ် တွေ့နိုင်ရာ မျက်နှာသွင်ပြင်ပိုင်ဆိုင်သော
မေခိုင်သည် လူက ငယ်သလောက် ခေါင်းမာလှသည်။ ။ အမေ မည်မျှပင်
နားချသော် လည်း ကျောင်းပြီးပြီဆိုသည် နှင့် အိမ်တွင်
မပျော်ပိုက်တော့ချေ။ ရန်ကုန် ဆင်းမည်သာ တကဲကဲ ဖြစ်၏။ သို့သော်
အမေက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ဖြင့် တားမြစ်ဆဲ။

မေခိုင်သည် သုံးနှစ်ကျော်လောက်တော့ အမေ ကျေနပ်အောင်
အိမ်တွင် နေလိုက်ချေသေးသည် ။ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း
ကျောင်းသားများကို စာသင်ပေးသည် ။ ဝင်ငွေလည်း မဆိုးလှဟု
ဆိုနိုင်၏။ သို့သော် သည် အလုပ်မှာ သူ လုပ်လိုသော အလုပ်
မဟုတ်ချေ။ သူသည် စာသင်ရမည့် အစား မြန်မာစာလုံးနှင့်
ရေးဖွဲ့အပ်သည့် စာ၊ ကဗျာများ၊ ဆောင်းပါးများအား ထိတွေ့နေရသည့်
အလုပ်ကိုမှ လုပ်လိုသည် ။ အသိုက်အဝန်းကျဉ်း၌ နေ့စဉ် ပုံစံတူ
အမှုကိစ္စများ ပြုနေမည့် အစား အသစ်အသစ်သော စိတ်လှုပ်ရှား
ဖွယ်တို့ ကို စူးစမ်းနေလိုသည် ။ ထိုအသစ်အသစ်တို့ သည် သူ့အိမ်
သူ့ရပ်ဝန်းတွင် ဘယ်သောအခါမျှ ပေါ်ပေါက်မည်မဟုတ်။
အသစ်တရားတို့ ရှိရာကိုပင် သူ စုန်ဆင်းရမည်။

နောက်ဆုံးတော့ အမေသည် မေခိုင်ကို အတောင်ဆန့်
ပျံသန်းခွင့်ပြုပြီ။ တော်ထက်ကာ ဇွဲခတ်သော မေခိုင်ကို အမေ ယုံသည် ။
အမေ မယုံသည် မှာ တော့ ကံကြမ္မာကိုသာတည်း။ ကြိုးစားပါလျက်
မအောင်မြင်တတ်သည့် အခါ သူ လက်မြောက် အရှုံးပေးမည်ကို အမေ
စိုးရိမ်သည် ။ လောက၏ အရောင် အသွေးစုံ ကွေ့ကောက်သော
မာယာတော၌ ကျင်လည်ရချိန် သူ ပြုလဲကျ ဆုံးမည်ကို အမေ
ပူပန်သည် ။ သူသည် အမေအား ကတိအထပ်ထပ် ပေးခဲ့ရသည် ။

မိုးဦးမိုးများ ခပ်စိပ်စိပ် ရွာချသည့် ကာလမှာ ပင် အိမ်နှင့် ဝေးရာ လမ်းသို့ သူ ခရီးစခဲ့ပြီ။ မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်သည် တစ်ညအိပ် ခရီးမျှ။ သို့သော် စိတ်အလိုအားဖြင့်တော့ မိုင်ပေါင်းများ စွာ ဝေးကွာ၏။

အနာဂတ်ကို မှုတ်လင့်အားထားသော စိတ်ကြိုးမျှင် တစ်စနှင့် ပင် ရန်ကုန်သို့ သူ ချဉ်းသည် ။ ရန်ကုန်သည် သူ့အား နေရာရှာရ ခက်ခဲခြင်းတစ်ခု တည်းနှင့် ပင် စာမျက်နှာ တစ်ကို လှစ်ပြသည် ။ မည်သို့ဆိုစေ မေခိုင် လောကသစ် အစပြုလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သီရိမြိုင်သို့ မေခိုင် ပြောင်းလာတော့ သယ်စရာ ပြုစရာ ပစ္စည်းပင် များများ စားစားမပါ။ အဝတ်အိတ် နှစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ စားသောက်ဖွယ် ပါသည့် ကြိမ်ခြင်းတောင်းတစ်လုံး၊ မိန်းကလေးသုံး အလှပြင်ပစ္စည်း၊ သနပ်ခါးတုံး၊ ကျောက်ပြင် စသည် စသည် ထည့်သိုထားသည့် ပလတ်စတစ်ခြင်း တစ်လုံးသာ။

အခန်းကား တွေ့စနေ့က မြင်ရပုံထက် ကျဉ်းလေ၏။ စင်စစ် အခန်းက ကျဉ်းမြောင်းလွန်းသည် မဟုတ်။ လူ လေးယောက် နေထိုင်ရန် မကျယ် ဝန်းလှခြင်း။ တစ်ယောက်အိပ် ကုတင်လေးလုံး အပြိုင် ခင်းထားသည့် ကြားတွင် စားပွဲပုလေးတစ်ခုစီ ခြား၏။ ပြတင်းတံခါးကတော့ ခေါင်းရင်း တွင် တစ်ခု၊ ဘေးဘက်နံရံတွင် တစ်ခု။ မေခိုင်ရသည့် ကုတင်မှာ ခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ အလယ်ကုတင်။ အခန်းက လင်းလင်းချင်းချင်းနှင့် လေဝင်လေ ထွက် ကောင်းသည် ။ သစ်ပင်ပန်းပင်များ နှင့် ကောင်းကင် တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်ခွင့်ရသော ပြတင်းတံခါးသည် အခန်း၏ တစ်ခု တည်းသော နှစ်ခြိုက်ဖွယ်ရာ။

မေခိုင်သည် ကုတင်ပေါ် ဖျာချော ခင်း၏။ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံး၊
စောင်၊ ခြင်ထောင်တို့ ကို ခေါင်းရင်းတွင် ပုံထပ်လိုက်သည် ။ အပေါ်
ဆုံးကျသည့် ခေါင်းအုံးကို တစ်ချက်ဖိသည် ။ အိပ်ရာကိုတော့
ညအိပ်တော့မှ ပြင်ရမည်။ အရေအတွက် မများ လှသော
အလှပြင်ပစ္စည်း၊ သနပ်ခါးတုံး၊ ကျောက်ပြင်ငယ်၊ ကော်ဖီခွက်၊ စာအုပ်
စသည် ကို စားပွဲပုလေးပေါ် နေရာချသည် ။

အဝတ်အိတ်တို့ ကိုတော့ ကုတင်အောက်သို့ပင် ထည့်သိုလေသည်
။ ခြေရင်းတွင် နေရာလွတ် ရှိသော်လည်း များ စွာမကျယ်။ လိုတော့မှ
သာ ကုတင်အောက်က ဆွဲထုတ်ယူရုံ။ ဒါသည် သိပ်တော့ မဆန်းလှ။
အဆောင် တိုင်းနီးပါး ဒီလိုပါပဲ..။

အသက်ရှူ၍ ပင် မရဘူးထင်ရလောက်သည့် အခန်းကျဉ်းလေး များ
သည် ကျောခင်းစရာနေရာ အခက်အခဲဖြစ်ရသော မေခိုင်တို့လို
လူငယ်လူရွယ်များ အတွက် ခိုတွယ်ရာ ဖြစ်ရ၏။ မေခိုင်တို့ သည်
အလုပ် အကိုင်၊ ပညာ စသော မျှော်မှန်းရာများ နှင့် ပင် မွေးရပ်မြေကို
စွန့်ခွာရသည် ။ ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရသော လူငယ်အများ စု၏
ဦးတည်ရာသည် ရန်ကုန်မြို့တော် သာတည်း။ ရန်ကုန်ကမှ တစ်ဆင့်
နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ဦးတည်ကြသူများ စွာ။ ခေတ်၏ ရိပ်ပုံ..။ ထိုရိပ်ပုံထဲ
မေခိုင်လည်း စီးမျောရပြီ။

မေခိုင်၏ ပထမဆုံးသော အဆောင်သူညနေသည် ဖြုန်းကနဲ
ရွာချသော ရန်ကုန်မိုးအောက်တွင် အထီးကျန် ငြီးငွေ့မှုနှင့်
စတင်လေသည် ။ သူသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတစ်လျှောက်
အဆောင်နှင့် ကင်းဝေးခဲ့၏။ အတန်းဖော်များ နေထိုင်ရာ မန္တလေး
တက္ကသိုလ်တစ်ဝိုက်က အဆောင်များ သို့

အလည်အပတ်ရောက်ဖူးရုံသာရှိသည် ။ ခုတော့ နဖူးတွေ၊ ခြူးတွေ၊ တွေ့ရပြီ။ အစ်မသည် သူ့ကို အဆောင်တွင် ထားခဲ့ပြီ။ 'လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်'ဆို သော စကားမှာ သူ့အတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်။

မိုးသံသည် အဆောင်ဝန်းကျင်၌ မင်းမူလျက်။ မိုးဦးမိုးကား သည်း လှပသည် ။ ပြတင်း သံဆန်ခါကွက်များ အကြားက မြင်ရသော မိုးမြင် ကွင်းကို မေခိုင် ငေးနေသည် ။ ခြံစည်းရိုးနှင့် အိမ် အကြား မြေကွက်လပ်ရှိ အလှစိုက် ပန်းပင်ငယ်များ ။ မိုးစက်များ ထိမှန်သဖြင့် အလှပန်းပင် အရွက်ဖျားလေးများ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တုန်ခါသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ခြံအပြင်ဘက် လမ်းပေါ်၌ ထီးဆောင်းကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည့် လမ်းသွားလမ်း လာတို့ ကိုလည်းကောင်း ငေးသည် ။ မျက်ဝန်းမှာ ရီဝေစို လျက်။

ညနေချိန် နေဝင်ဖြိုးဖျဆိုလျှင် မန္တလေး အောင်ပင်လယ်ရှိ အမေ့အိမ်တွင် ညစာအတွက် ပြင်ဆင်လေပြီ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား မောင်ငယ် သူရကျော်သည် ကျောင်းဆင်းချိန်၌ မီးဖိုချောင်သို့ ကြိမ်ဖန်များ စွာ ဝင်ကာ တစွတ်စွတ် နှိုက်စားတတ်သလို ညစာ နောက်ကျတော့မည်ဆိုလျှင်လည်း လေသံမျိုးစုံပြုကာ အမေ့ကို နွဲ့မြဲတိုင်းနွဲ့သည် ။ အမေသည် သားငယ်လေးကို မျက်နှာအညို မခံ။ ညစာ စီစဉ်ပေးနေလိမ့်မည်။ မည်သည့် ဟင်းပင်ရှိသည် ဖြစ် စေ သူရကျော် တောင်းဆိုမြဲဖြစ်သော ကြက်ဥကြော်ကို နေ့စဉ် ကြော်နေကျလို ကြော်ပေးလိမ့်မည်။ လက်ဖက်သုပ်ရန် ယောင်ယမ်း ပြင်ဆင်မိပြီဆိုလျှင်တော့ အမေ မျက်ရည်ဝဲလိမ့်မည်။ လက်ဖက်သုပ်ကြိုက်သော သမီးကြီးမှာ အဝေးသို့ ရောက်နေပေပြီ။

အမေသည် အနေအစား ဆင်းရဲမည့် သမီးကြီးအတွက် စားသောက်

ဖွယ်များ စီစဉ်ပေးလိုက်ရှာသည်။ ကုတင်များ ၏ ခြေရင်းရှိ ဘုံသုံးသော အနံ့ကျဉ်းကျဉ်း အလျားရှည်ရှည် စားပွဲပေါ်တွင် အမေ ထည့်သိုပေးလိုက် သည့် ဟင်းဘူးများ ၊ လက်ဖက်ဘူး၊ အကြော်စုံဘူးများ နေရာယူလျက်။ အဆောင်အိမ်ဘေးတွင် ပင် ထမင်းဆိုင်ရှိ၍ ထမင်းထုပ် အလွယ်ဝယ်ကာ စားနိုင်၏။ ဝမ်းကလည်း ဟာလျက် ရှိပြီ။

သို့သော်လည်း မေခိုင်သည် ငေးနေရာက တစ်လက်မပင် မရွှေ့နိုင်။ သူ့စိတ်မှာ မိုးသက်လေနှင့် အတူ အိမ်သို့ လွင့်လျက်ရှိလေသည်။ မိုးစက်များ ခိုတွယ်လိုက်ပါသော လေပြေသည် သူ့အား အိမ်သို့ တစ်ခဏမျှ ခေါ်သွားနိုင် လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်နည်း။

မိုးမှုန်များ အကြားတွင် ပင် အမေမျက်နှာကို မြင်သည်။ အမေသည် မခွဲစဖူး ခွဲမည့် သမီးအတွက် ပူပန်စွာ အစစ မှာ ကြားမဆုံး။ တစ်ညအိပ်ခရီး၊ ကားလက်မှတ်ဖြတ်၍ အချိန်မရွေး လိုက်လာနိုင်သောခရီး ဖြစ်ပါလျက် ရေမြေခြားတော့မည့် နယ် စိုးရိမ်ရှာသည်။ 'ညနေဘက် ခေါင်းမလျော်နဲ့ 'မှ အစပြုကာ 'သူများ တွေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်း'အထိ မှာ သည်။ ကားဂိတ်သို့မူ လိုက်မပို့နိုင်။ အမေသည် ဆိုင်ကယ်မစီးရဲ။ အိမ်နီးချင်း မစောမြင့်တို့ လင်မယား ဆိုင်ကယ်တစ်စီးစီနှင့် လိုက်အပို့ မေခိုင် အိမ်က ခွာပုံကို အမေ သည် အိမ်ဝမှ ရပ်ငေး၏။ အိမ်ရှေ့ မဇ္ဈလမ်းမှ သည် ဘုရင့်နောင်လမ်းသို့ ချိုးလိုက်ချိန် လည်ပြန်ခဲ့ကြည့်ခိုက် အမေပုံရိပ်ကို တွေ့နေရဆဲ။ ၅၆ လမ်းပေါ် ဆိုင်ကယ် ကွေ့လိုက်ချိန်တွင် တော့ မေခိုင် မျက်ရည်ပြိုကျသည်။ အိမ်နှင့် ဝေးရမည့် လမ်းကို သူ ရွေးခဲ့မိပြီ။

လေသံတစ်ချက် ညံကာ မိုးပေါက်များ ပို၍ သည်း၏။ အပြင်ဘက်

မြင်ကွင်းသည် ပင် သိပ်မဝီပြင်တော့။

မေခိုင်သည် ခေါင်းအုံးစွပ်လေးပေါ် လက်ချောင်းများ တရွရွ လှုပ်ကာ စမ်းနေသည် ။ အပြာနုရောင်အောက်ခံ၌ အပြာရင့်ရောင် နှင်းဆီပွင့်များ ကျဲပက်သည့် ချည်သား ခေါင်းအုံးစွပ်များကို အမေကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ပေး ခဲ့သည် ။ နှစ်များ စွာ စက်ချုပ်အလုပ်သာ စွဲလုပ်လာသည့် မုဆိုးမ မိခင်သည် သမီးအတွက် အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည်များကိုပင် တက္ကသိုလ် တက်မည့် နှယ် စီစဉ်ပေးလိုက်ချေသည် ။

နှင်းဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ပေါ်၌ မေခိုင်လက်ချောင်းများ တန့်သည် ။ အလို..အမေမျက်နှာက နှင်းဆီပွင့်မှာ ထင်နေပါပကော။

မျက်ရည် တစ်ပေါက်၊ နှစ်ပေါက် စီးကျ၏။ ရင်တွင်း၌ လှိုက်ဆို့ ၍ နေသည် ။ ရှိုက်မရ။ မျက်ရည်ပေါက်သာ လိမ့်ကျသည် ။ သူသည် ခူး ထက်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ အသံမထွက်ဘဲ ငိုသည် ။ ကျောပြင်မှာ တသိမ့် သိမ့်ခါ၏။

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးဖွင့်သံ။ 'ဟော' ဟု ရေရွတ်လိုက်သံ။

မေခိုင်သည် တံခါးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဆံပင်များ ပါ စိုကပ်သည် အထိ ရေစက်လက်ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးသည် ရေစိုထီး ကောက်ရှည်ကို အခန်းထောင့်တွင် ထောင်လိုက်သည် ။ ဆံပင်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက်သပ်သည် ။ မျက်နှာမှာ မိုးရေဖြင့် ပြောင်ဝင်း စိုလက်နေလေသည် ။

သူသည် မေခိုင်မျက်နှာကို တတင် ငေးမော၏။ မျက်ရည်ကို မြင်၏။ နှုတ်ဆွံ့သူလိုပင် ငေးသည့် အငေးနောက်က ကပ်ပါသော အပြုံး။ အပြုံးကား ဖော်ရွေရိပ်ဖြင့် ချိုမြမြ။

"အခန်းဖော်သစ် ထင်တယ်နော်"

ခေါင်းညိတ်၏။ မျက်နှာကို ပွတ်သုပ်၏။ သို့သော် ငိုကြွေးခြင်း၏ အကြွင်းအကျန်တို့ သည် မေခိုင်မျက်နှာထက် တင်ကျန်ဆဲ။ မိတ်ဖွဲ့လိုက်သူကို အားနာသမှုနှင့် ပြုံးသော အပြုံးမှာ မပီပြင်။ အငိုတစ်ဝက် ရောလျက်။

တစ်ဖက်သား၏ အပြုံးမှာ ကား စူးစမ်းရိပ်ပါသော်ငြား ရွှင်လှသည် ။ ချိုလှသည် ။ မိုးရေသည် နဂိုနေ လှပမြဲ မျက်နှာကို အလှပျက်စေခြင်းငှာ မစွမ်းသာခဲ့။ ပြတင်းတံခါးမရှိသည့် နံရံနှင့် ကပ်လျက် ကုတင်၊ သူ့ ဘေးဘက်ရှိ ကုတင်သို့ သားရေပျော့ လက်ကိုင်အိတ်လေး တင်လိုက်ပုံ၊ ဆံပင်ကို တစ်ချက် သပ်ကာ တစ်ကျော့ ပြုံးပြလိုက်ပုံကို နှုတ်ဆွံ့လျက်ပင် ငေးသည် ။ ရင်ဘတ်ပေါ်က ရွှေရောင် နာမည်တံဆိပ်ပြားလေးကို အမှတ်မဲ့ပင် ဖတ်မိသည် ။ နာမည်ကား ခပ်ရိုးရိုး။ သို့သော် ခေါ်လျှင်တော့ နားဝင်ချိုသည် ။ မြသီတာ...။

နောင် လအတန်ကြာသည့် နောက် သတိတရ စကား ပြန်စပ်မိတိုင်း 'စရောက်တဲ့ နေ့က ငိုနေတာ ကလေးလေး ကျနေတာပဲဟ'ဟု ပြောတတ်မြဲ မြသီတာသည် မေခိုင်အတွက် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်း လှသော အခန်းဖော် ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။

* * *

'ဟော ကြည့်၊ တံခါးမပိတ် ဘာမပိတ်၊ ပြီးရင် အအေးမိတယ် ဘာဖြစ်တယ် ပြောဦးမယ်'

မြသီတာသည် သည် မိုးဦးတွင် မှ အသစ်ဝယ်သည့် ချောကလက်

ရောင်၌ ပန်းပွင့် ဖြူနုတ်နုတ်ပါသောထီးကို ရေစက်လက်နှင့် ပင် အခန်း ထောင့်၌ ထောင်မှီလိုက်သည် ။ ဧရာဝတီတိုင်း ပုသိမ်မြို့သူဖြစ်သော၊ အသား ဖြူဝင်းဝင်းနှင့် မျက်နှာကျပုံ ပြေပြစ်တင့်တယ်ကာ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စား ဆင်ယင်သော အသက်၂၈ နှစ်အရွယ် သူ့ကို ထီးကောက်ရှည်နှင့် မလိုက် ဖက်ဟု ပြောတတ်သူမှာ မေခိုင်တစ်ဦးသာ မဟုတ်ပေ။

မေခိုင်စိတ်တွင် တော့ သူ့ကို ပုသိမ်ထီးသာ ဆင်ပါသတဲ့ ။ ပုသိမ်ထီး ဆောင်းလျက် ရန်ကုန်မြို့က လမ်းများ ပေါ် လျှောက်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမှာ ပါလိမ့်။ အနည်းဆုံးတော့ လူတကာ ဝိုင်းကြည့်မည်။ ရိုက်ကွင်းဟု လည်း ထင်ကောင်းထင်မည်။ အရွှင်စိတ်နှင့် ပင် တွေးကာ ကိုယ်တွင် ကပ်သည့် ရေစက်တို့ ကို သပ်သည် ။

"ငါ စာပို့တာ ရတယ်မဟုတ်လား"

"ရပဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ထမင်းတောင် ဝင်မစားတော့ဘဲ တန်းပြန်လာ တာ၊ ခဏနေမှ ဒီဘက်ဘေးကနေ လှမ်းဝယ်တာပေါ့"

ထမင်းဆိုင်ငယ်မှာ အဆောင်ဘေးတွင် ပင် ရှိလေသည် ။ လမ်းပေါ် ထွက်ရန်မလိုဘဲ စည်းရိုးအနီးရပ်လျက် မှာ နိုင်သည့် ထမင်းဆိုင်ငယ်အား သူတို့ အဆောင်သူတစ်သိုက် အားပေးတတ်ကြသည် ။ ဟင်းများ စွာ မရနိုင်။ အသုပ်မျိုးစုံရသည် ။ ထမင်းဖြူ ပူနွေးနွေးရသည် မှာ တော့ မေခိုင်အကြိုက် တည်း။

"ငါလည်း မစားရသေးပါဘူး မယ်မြရဲ့ ၊ ညည်းကို စောင့်နေတာပါ"

မြသီတာသည် အိတ်ကို ကုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည် ။ မေခိုင် ကုတင် ပေါ် တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်သည် ။ အပြင်ဘက်သို့ အကြည့် တစ်ချက်ဝှေ့သည် ။ လေသံကို နှိမ့်လျက်။

"သက်မာနဲ့ အရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ် ခိုင်ရဲ့ ၊ ဒီအရှေ့ဘက် အပြင်ခန်းမှာ နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို အန်တီဝေက ပြောင်းခိုင်းထားတယ်တဲ့ "

ဟင်...။ မေခိုင်သည် အံ့အားတသင့် မျက်ဝန်းများ နှင့် ပင် ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေသော တံခါးမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲဟင်"

"အဲဒီနှစ်ယောက်ကို အန်တီဝေ နယ်က အမျိုးတွေဆီ သွားတုန်း အန်တီမေ လက်ခံလိုက်တာတဲ့ ၊ သိတဲ့ အတိုင်း အန်တီမေက လူလွတ်နေရင် ဖြည့်ချင်တာ သိတယ်မို့လား၊ ဘာမှ လည်း မေးမြန်းထားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီဝေကသာ စိစစ်တာကိုး၊ အဲဒီ နှစ်ယောက်က ဘာလုပ်မှန်းလဲ မသိဘူးတဲ့ ခိုင်ရဲ့ ၊ နေ့ခင်းဘက်ပဲ သင်တန်းတက်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်တာတဲ့ ၊ သူတို့ ပုံစံတွေကို သိပ် သဘောမတွေ့တာနဲ့ အန်တီဝေ ခေါ်မေးတော့ ရေရေရာရာလည်း မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြောင်းခိုင်းတာတဲ့ "

"စပ်စုလာတာလည်း ပြည့်စုံလှချည်လား ဒေါ်မြသီတာ"

"အံ့မာ စပ်စုတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ခိုင်ရ၊ သက်မာ ပြောပြသမျှပဲ နားထောင်လာတာ"

"ဒီည အစည်းအဝေးက အဲဒီအကြောင်းများ ပြောမလို့ လား မသိဘူး"

"ငါက အန်တီဝေရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမို့လို့ သိရမှာ လား"

မြသီတာက ရယ်ကာ မောကာ ဆိုသည် ။ ကြိုးတန်းပေါ်လွှားတင် ထားသည့် တဘက်အသေးကို ဆွဲယူကာ ရေစိုဆံပင်ကို ပွတ်သုတ်သည်

အခန်းဖော်နှစ်ယောက်နှင့် လည်း မေးချင်ရာ ပြောချင်ရာ ရှိမှ သာ စကားဆိုတတ်သော ထားထားလွင်သည် မျက်လုံးစေ့ပိတ် ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ဂီတသည် သူ့စိတ်နှလုံးကို သိမ်းပိုက်ထား၏။

မေခိုင်ကမူ အပြင်ခန်းဘက်သို့ စူးစမ်းနေသည် ။ ပြီးခဲ့သည့် တစ်ညနေ က အမှတ်မထင် ဆုံဖူးသည့် သူတို့ ရုပ်သွင်ကို မြင် ယောင်နေသည် ။ သူတို့ အသက်ငယ်လှပါသေးသည် ။ အလွန်ဆုံး ရှိမှ ၁၈၊ ၂၀ ပေါ့။ မျက်နှာလေးများက နုနုနယ်နယ် လှလှပပ။ မျက်လုံးသည် မီးခိုးရောင်၊ အပြာရင့်ရောင် ဆေးသားတို့ နှင့် စိုလက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင် လည်း ဆိုးဆေး တင်သည် ။ ဆံပင်မှာ နီစွေးသည့် ဘက်သို့ လှလျက်ရှိကာ အကျီဝတ်ဆင် ပုံကလည်း ခန္ဓာအလှကို ထင်းကနဲ ဖော်နိုင်ပါသေး။ စကတ်ကမူ တိုပြတ် သည် ။ အဆောင်သူအချို့က သူတို့ ၏ ဝတ်စားဟန်ကို စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းဆဲ မေခိုင်ကတော့ အရိပ်တစ်မျိုး လွှမ်းသည့် သူတို့ မျက်ဝန်းများကို မြင်သည် ။ ဘယ်သို့ ဆိုရပါ။ မလုံမလဲ လိပ်ပြာခိုသော မျက်ဝန်းလေလား။

သူတို့ နေရသည့် နေရာသည် အပြင်ခန်း ဖြစ်၏။ ထိုအပြင်ခန်းကို ဖြတ် ပြီးမှ မေခိုင်တို့ အခန်းဆီ ရောက်သည် ။ မေခိုင်သည် ရုံးချိန်များ ၌ အဆောင် တွင် မရှိတတ်သူမို့ ညနေခင်းနှင့် ညဘက်တွင် သာ သူတို့ ကုတင်နားက ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုရင်း သူတို့ ထံ မသိမသာ အကဲခတ်ဖူးသည် ။ သူတို့ တွင် ပစ္စည်းများ စွာမပါ။ စားအိုးစားခွက် လုံးလုံးမတွေ့ရ။ အဝတ်အထည်များ ပါပုံရသည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာ တစ်လုံးစီ၊ အလှပြင် ပစ္စည်းများ ထည့်သို သည့် ပလတ်စတစ်ဘူးများ စသည် သာ တွေ့ရသည် ။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ မိန်းကလေး တစ်ဦးက မဝံ့မရဲ ပြုံးပြလျှင် တုံ့ပြန်ပြီး မိသည် ။ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ ထိုအပြုံးနွမ်းကိုပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသည် ။ သို့သော် နာမည်မေးမြန်းမိတ်ဆက်သမှုတော့ မပြုမိချေ။ သူတို့ ကလည်း နှစ်ယောက်အတူ ပြောင်းလာကြသည် မို့ အဖော်ရှိပြီးသား။ နှစ်ပတ်မျှသာ ကြာမြင့်ခဲ့၍ မေခိုင်တို့ တစ်တွေ ရင်းနှီးရန်ပင် အကြောင်းမရှိခဲ့။ ခုတော့ တစ်ခန်းရပ်လေပြီ။

တစ်ဖန် နားစွင့်တော့ အပြင်ခန်း၌ စကားသံ တီးတိုးတီးတိုး။ ငိုသံ တစ်စ။ တစ်ယောက်က ငိုနေပုံ၊ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အားပေးနေပုံပဲဟု သာ မေခိုင် ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချသည် ။

"ဘယ်တော့ ပြောင်းရမှာ တဲ့ လဲ မယ်မြ ဟင်"

"ညနေစောင်းပြီဆိုတော့ တစ်ည နေခွင့်ပြုမယ်တဲ့ ၊ မနက်ဖြန် မနက် ပြောင်းပါတဲ့ "

မေခိုင် ပင့်သက်ချ၏။ ဘယ်အရပ်က လွင့်လာသည် မသိရသော ရွက်ဝါ တို့ သည် တစ်ဖန် ဘယ်အရပ်ဆီမှန်းမသိ လွင့်ကြရတော့မည်။ သူတို့ ဘယ်ကိုများ ရွှေ့ပြောင်းကြမည်နည်း၊ လောကဝန်းကျင်တွင် ခြေတစ်စုံစာ ရပ်တည်မှုအတွက် သူတို့ ဘယ်သို့ ရုန်းကန်ကြဦးမည်နည်း။

* * *

အခန်း (၂)

ခွဲခွာခြင်းသည် အနက်ထင်လေပြီ။

သီရိမြိုင်နှင့် အဆောင်သူတို့ ခွဲခွာရတော့မည်။ ချစ်ခင်လက်စ ရှိသူ မိန်းကလေး ကြီး၊ ငယ်တို့ သည် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရွှေ့ပြောင်း ခွဲခွာ ကြရမည်။ ကျောတစ်ခင်းစာအတွက် ခက်ခဲသော မြို့ပြတွင် နောက်ထပ် နေရာသစ်အတွက် လှည်းတန်း၊ စံရိပ်ငြိမ်တစ်ဝိုက် ခြေရာထပ်မျှ ရှာရဖွေရ ဦးမည်။ နေရာသစ် လူသစ်များ နှင့် အသစ်အသစ်သော နေ့ရက်များကို ရင်ဆိုင်ကြရပေဦးမည်။

အဆောင်ပိုင်ရှင်တို့ သည် လာမည့် နှစ်ဦးတွင် သီရိမြိုင်အား အဆောင် အိမ်အဖြစ်မှ အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းအသွင် ပြောင်းတော့မည် ဆိုလေပြီ။ မိုးဦးက စ၍ အသိပေးသည် မှာ အချိန် ခြောက်လ ရနိုင်ရန်ဖြစ်ပါသတဲ့ ။ ဒီဇင်ဘာလ နောက်ဆုံးထားကာ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန်ဖြစ်ပါသတဲ့ ။ အရေးပေါ် ခေါ်ယူရသော အစည်းအဝေးသည် မျက်ဝန်းသေများ ၊ တီးတိုးသက်ပြင်း ရှိုက်သံများ နှင့် သာ ပြီးဆုံးခဲ့သည် ။

ထိုတစ်ညလုံး အိမ်ငယ်ဘက်တွင် ရော အိမ်မကြီးတွင် ပါ သန်းခေါင် တိုင်သည် အထိ လှုပ်ခတ်ဆဲပင်ရှိသည် ။ တီးတိုး တိုင်ပင်ကြသည် ။ တစ် ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက် ဆိုကြသည် ။ အကြံ ပေးကြသည် ။ သေချာ သည် ကတော့ အဆောင်သစ် ရှာတွေ့စေကာမူ

နေရာတစ်နေရာလောက်သာ လွတ်လိမ့်မည်။ ခင်မင်လက်စ နှစ်ဦး၊
သုံးဦး စသည် ဖြင့် အတွဲလိုက် အတူတကွ ပြောင်းရွှေ့နိုင်မည် မဟုတ်။
တိုက်ခန်း စုငှားမည်ဆိုသူတို့ သာ သည် အရေးက လွတ်မည်။ သူတို့
သည် အပင်တစ်ပင်တည်းမှ ကြွေသော ခရေပွင့်လေးပမာ နေရာအစုံသို့
လွင့်ရတော့မည်။

မြသီတာတစ်ဦးတည်းအတွက်မူ သည် လို ဖြစ်ရပ်သည်
ပထမအကြိမ် ကြုံရခြင်းမဟုတ်။ ဒုတိယမြောက် ကြုံတွေ့ခြင်း။
သီရိမြိုင်သို့ သူရောက် လာသည် ကပင် သည် သို့သည် နှယ်
ပြောင်းရွှေ့ပုံမျိုးနှင့် ဖြစ်လေသည် ။

* * *

အဆောင်တွင် ခပ်စိပ်စိပ် ပေါ်နေသည် ဆိုသော ငွေပျောက်၊ ပစ္စည်း
ပျောက်အရေးအတွက် တရားခံလည်း မမိနိုင်ဘဲ အဆောင် တွင်း
ပွက်ပွက် ညံ့လျက်ရှိသည့် ဒီဇင်ဘာလတွင် သီရိမြိုင်သို့ မြသီတာ
ရောက်လာသည် ။ သည့် အရင်ကတော့ သူသည် မဟာဆိုရှယ်လမ်းတွင်
နေ၏။ အဆောင်အိမ်က ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်ရန် ပြင်ဆဲမှာ ပင်
သူတို့ အဆောင်သူတစ်သိုက် သည် နေရာသစ် ရှာဖွေ
ပြောင်းရွှေ့ကြရသည် ။ သည် တုန်းက သူ သီရိ မြိုင်နှင့်
ရေစက်ဆုံလာသည် ။

သီရိမြိုင်သို့ မြသီတာ ရောက်ချိန်သည် တီးတိုးသံများ ညံ့ဆဲကာလ
တည်း။ မရှိခိုးနီး၊ မလှစုန်းယိုး ဆိုသလို ဟိုလူလိုလို ဒီလူ လိုလို
ထင်ကြေးများ ပေးနေကြဆဲ။ အဆောင်ရှင်တို့ သည် လည်း
အမှုပတ်မည်စိုး၍ ပေလား။ တိုင်ချက်ပင် မဖွင့်။

အဆောင်သူသစ် မြသီတာမှာ လေးယောက်ခန်းတွင် နေရာရသည် ။

သည် တုန်းက နံရံကပ်လျက် ကုတင်နေရာ မဟုတ်သေး။
အလယ်ကုတင် ဖြစ်၏။ ယခု သူနေရသည့် နေရာတွင် နေသော
အခန်းဖော်က အင်မတန် အပြောအဆို မောက်မာတာ သတိရသည် ။
အသက် ၃၀ ခန့်ရှိပြီ။ မိဘနောက်ခံ အသိုင်းအဝိုင်းလည်း
အထိုက်အလျောက် ပြည့်စုံကာ သူကိုယ်တိုင်သည် လည်း ဝင်ငွေလစာ
ကောင်းသူ။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အလွယ်တကူ
အထင်အမြင်သေးဟန်သည် မျက်ဝန်းတွင် ပင် အထင်းသား ပေါ်၏။
သေးကျဉ်းသော မျက်ဝန်းများ သည် သံသယနှင့် အစဉ်သဖြင့်
စူးလျက်ရှိ သည် ။ ပင်ကို ချွန်သော မေးရိုးမှာ မျက်နှာချီပင့်ဟန်ကြောင့်
ကျော့တက် လျက်။ မူလရှိသည့် အခန်းဖော် နှစ်ဦးနှင့် လည်း
သဟဇာတဖြစ်ပုံ မရချေ။ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
စကားလုပ်ပြောတတ်သည် မှာ အဆောင်ရှင်များ သာ ဖြစ်ပါသတဲ့ ။

မြသီတာသည် ရောက်စတွင် ပင် ယဉ်လှသော ဆီးကြိုပုံကို
ကြုံရသည် ။ ကုတင်ချင်းကပ်လျက် နေရမည့် သူဟု မိတ်ဖွဲ့ပြီးပြစဉ်
ဆတ်ကနဲ လှည့်၍ မသိယောင်ပြုသည် ။ 'အစ်မနာမည် ဘယ်လို
ခေါ်သလဲဟင်'ဟု အမှတ်မရှိ မေးတော့ မဖြေ။ ဘာသဘောမှန်း မသိပြီ။
စပ်တူသုံးရမည့် စားပွဲပေါ် ပြည့်နေသော ပစ္စည်း အတိုအထွာများ
အလိုက်တသိ ရွှေ့ပေးမည်အမှတ်နှင့် စောင့်သည် ။ သူက တုပ်တုပ်ပင်
မလုပ်။ နောက်ဆုံးတော့ မိမိဘာသာပဲ တစ်ဖက်သို့ တွန်းကာ ရွှေ့ကာ
နေရာချရသည် ။ အသစ်အလွင် မဟုတ် သော အိပ်ရာခင်း၊ စောင်တို့ ကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းဖြန့်သည် ။ အဝတ် သေတ္တာကို ကုတင်အောက်သို့
ပို့သည် ။ အိမ်နေရင်း အဝတ်ဟောင်းများ လဲဝတ်သည် ။ မြသီတာ
လုပ်ကိုင်သမျှအား တစ်ဖက် ကုတင်မှ ပင် မသိမသာ အကဲခတ်ပုံကို
မျက်ဝန်းထောင့်က ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်သည် ။

ထိုတစ်ညနေက နောက်ထပ် အခန်းဖော်နှစ်ဦး ပြန်ရောက်လာ ၍ သာ မြသီတာ အသက်ရှူချောင်ရသည် ။ ရောက်ရောက်ချင်း တွေ့ရသူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ နှစ်လိုရွှင်ပျပျ ညီအစ်မကိုမြင်လျှင် သူ့အတွက် ခင်မင်ဖွယ်ရာ အခန်းဖော်များ ရပေပြီဟု သဘောပိုက်မိသည် ။

သီရိမြိုင်တွင် သုံးနှစ်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် သူသူဇော်နှင့် သက် သက်ဇော်သည် မေခိုင် ရောက်မလာမီ အဖန်ဖန်ပြောင်းသည့် အခန်းဖော် များ အနက် အခင်မင်ရဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ ညီအစ်မသည် အစဉ် စကားနိုင်လှနေတတ်ကာ အဆုံးတွင် တော့ တဟားဟား ရယ်သံများ သာ ကျန်သည် ။ လောကကို အကောင်းမြင်တတ်သော မျက်ဝန်းများ နှင့် မျက်နှာ ချိုချိုတို့ ကို ပိုင်ဆိုင်သည် ။ တစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်းပြောလျှင် ကျန် တစ်ယောက်က ထိုစကားကိုပင် ပုံပိုးပေးတတ်သည် ။ မဆုံးနိုင်အောင်လည်း ငြင်း တတ်သည် ။ သုံးယောက်သာ ရှိသည့် အချိန်မျိုး၌ အဆောင်သူအ ချို့၏ သဘော သဘာဝ၊ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များကိုပါ ဖောက်သည် ချ တတ်သေးသည် ။ ထိပ်ဆုံးက ပါလာသည် ကတော့ မြသီတာနှင့် ယခုတိုင် မေးထူးခေါ်ပြော အဆင့်ထက်မပိုသူ၊ ကုတင်ချင်း ကပ်နေရသူ။

"သူက ဟိုတလောက ပိုက်ဆံ ရှစ်သောင်းလောက် ပါသွားတယ် မမမြရဲ့ ၊ ခုထိလည်း သူ့ခိုးက မပေါ်သေးဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သံသယဖြစ်နေတာ၊ မီးတို့ ကိုလည်း သံသယဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာ ၊ ဒီညီအစ်မ မိဘက ဘယ်လောက်များ ရှိလို့ ပါလိမ့်၊ စားလိုက်ကြတာ၊ သုံးလိုက်ကြတာနဲ့ နေမှာ ၊ ထုတ်သာ မပြောတာ"

သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်းလျှင် မီးဟု နာမ်စား သုံးမြဖြစ်သော ညီမငယ်

သက်သက်ဇော်က အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ဆိုသည်။ ။

"အခု သူပိုက်ဆံတွေ ထားတဲ့ သေတ္တာကို သော့နှစ်လုံး ခတ်တာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သေတ္တာဖွင့်ပြီဆိုရင် မျက်လုံးက ဝေ့လိုက်သေးတယ်၊ ဟော့ဒီလို ဟော့ဒီလို"

သူသူဇော်၏ အားကျမခံ အမူအရာကို ငေးလျက်ကပင် သူ့အား ရံဖန်ရံခါ အမှတ်မဲ့ဟန် အကဲခတ်လေ့ရှိသည့် မျက်ဝန်းစိမ်းများကို မြသီတာ သတိတရရှိလာသည် ။ ရွှေမှုန်တစ်စပင် မကပ်သော၊ အဖိုးတန် အဝတ် အထည် မဆင်သော သူ့အသွင်သည် အထင်ကြီး လောက်စရာရှိမည် မဟုတ်။ အလုပ်မဝင်ရမီ သင်တန်းတက်ဆဲ ကာလဖြစ်၍ လည်း မိဘထံမှ အလီလီလက်ဖြန့်တောင်းရန် ဝန်လေး သူ မှာ အသုံးအစွဲ ကျစ်လျစ်ရသည် ။ ထမင်းထုပ်၊ ဟင်းထုပ်လေးများ တစ်နပ်စာ ချွေချွေ တာတာ ဝယ်လာသည် ကို 'ဒါလောက်လေးပဲ စားတာ ဝသလား'ဟု တစ်ကြိမ် မေးဖူး၏။ ဘယ်လောက်များ စိတ်ထဲ ကျိတ် ပူပန်နေမှာ ပါလိမ့်။ ပြီးတော့ ကုတင် ချင်းကလည်း ကပ်လျက်လေ..။

"အေးလေ၊ ပျောက်တာကလည်း ရှစ်သောင်းဆိုတော့ နည်းမှ မနည်း ဘဲ၊ အဆောင်လခပဲဆိုရင် တစ်လ ၇၀၀၀ နဲ့ တစ်နှစ်လောက် နေလို့ ရ တယ်နော်"

"မီးလည်း ပါဖူးတယ် မမမြရဲ့ ၊ တစ်သောင်းလောက်ပဲ၊ ဒါပေ မယ့် နှမြောလိုက်တာ"

"အခန်းတံခါး ပိတ်ထားလို့ လား"

"ပိတ်ထားတာပဲ မမမြရယ်၊ လုပ်တဲ့ လူကဖြင့် ပါးလွန်းလို့ ခုထိ မမိတာနေမှာ "

"အဆောင်မှာရှိချိန်တွေလည်း တူမှ မတူပဲကိုး၊ သူသူတို့လို သင်တန်း တက်ပြီး နေ့ခင်းအဆောင်မှာ ရှိနေတဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်၊ ရုံးသမား တွေလည်း ရှိတယ်လေ၊ နေ့ခင်းပိုင်း ရှိတဲ့ သူဖြစ်မယ်လို့ မှန်းကြရော၊ ဒါပေမယ့် နေ့ခင်းပိုင်း သင်တန်းသမားကကို ၁၀ ယောက်လောက်ရှိမယ်၊ ဒီအခန်းမှာ ကို မမမြရော၊ သူသူတို့ ရော သုံးယောက်တောင်"

"အံ့မယ်လေးနော်၊ ငါ့မလဲ သေမယ့်နှစ်မှ စစ်ထဲ လိုက်တယ်"

မြသီတာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြားမှ အရွှန်းဖောက်၏။

ပုသိမ်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရသည့် နောက် ရန်ကုန်သို့ ခြေဆန့်၍ အလုပ်ရှာ မည်ပြင်စဉ် အဖေ ဆိုဆုံးမဖူးသည် ကို ကြားယောင်သည် ။ လူပေါင်းစုံ၊ စရိုက်ပေါင်းစုံ ကြုံရတော့မည်ဖြစ်၍ လောကအလယ် အနေတတ်ရန်၊ တတ်နိုင်သမျှ လူပတ်ဝန်းကျင်ကို အကောင်းမြင်၊ အကျိုးပြုရန်၊ မည်သည့် အခက်အခဲ ကြုံသည် ဖြစ်စေ အရှုံးမပေးရန်..။ တတ်သိလိမ္မာသော သမီး လတ် မြသီတာကို မိဘများက ယုံသည် ။ အဝေးသို့ လွှတ်ရလည်း မိမိ ကိုယ်ကိုယ် ကောင်းစွာ ထိန်းကျောင်းနိုင်မည့် သူဟု ယုံသည် ။ အနေအေး သော သမီးကြီး မြနီလာနှင့် ဒေါသထွက်လွယ်၊ သွေးဆူလွယ်သော သား ငယ် အောင်ညီထွေးတို့ အကြားက သမီးလတ်၏ စရိုက်က တစ်မျိုးတစ် ဘာသာ တည်း။ စိတ်ဆတ်ခြင်း၊ သဘောထား ပျော့ပြောင်းခြင်း၊ သံယောဇဉ် ကြီးခြင်း၊ စိတ်မထင်လျှင် ဥပေက္ခာပြုတတ်ခြင်းတို့ သည် သမီးလတ်၏ သွေးသားထဲတွင် စိမ့်ဝင်လျက်ရှိသည် ။ ရည်မှန်းချက် ကြီးသူ။ ပင်လယ်ပြင် ကျယ်ထဲ ရွက်လွင့်ထွက်ခွာလိုသူ။ မုန်တိုင်း အရိပ်အယောင်မျှနှင့် ခြေလှမ်း ဆုတ်မည့် သူမဟုတ်။

အဖေ ထုတ်ပေးသည့် ငွေကျပ် တစ်သိန်းကို လက်ထဲ မြဲမြဲဆုပ်ကာ သချင်အောင် မြဲသီတာတစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ခြေချခဲ့သည်။ ။ အဆောင်သူ ၁၀ စသည် ။ ကွန်ပျူတာသင်တန်း သုံးလ တက်သည် ။ အင်္ဂလိပ်စာကတော့ မူလကတည်းက အခြေခံကောင်းခဲ့ပြီးသား။ သူ့ဖခင်သည် အထက်တန်းပြ အင်္ဂလိပ်စာဆရာ..။ အလုပ်ခွင်ဝင်ရန်အတွက် သင်တန်းဆင်းလက်မှတ် မဟုတ်သည် ကလွဲ၍ သူ့တွင် ပညာအခြေခိုင်၏။

ရန်ကုန်သည် သူ့အား နေရာအခက်အခဲနှင့် စတင် နှုတ်ဆက်သည် ။ တစ်နေ့ကုန် အဆောင်လိုက်လံရှာဖွေရသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ မဟာဆီ ရယ်လမ်းမှာ နေရာရသည် ။ သုံးလအထိပါပဲ။ သင်တန်းလည်း ဆုံး၊ အဆောင်လည်း ရွှေ့ရသည် ။ သီရိမြိုင်အဆောင်ကိုပင် သင်တန်းသူတစ်ဦး၏ အဆက်အစပ်နှင့် ရောက်လာသည် ။ သီရိမြိုင်ရှိ အဆောင်သူအချို့လိုပင် မြဲသီတာသည် အလုပ်ရရန် ကြိုးပမ်းလျက်။ သတင်းစာကို နောက်ကျောက လှန်ကာ အလုပ်ခေါ် ကြော်ငြာ တွေ့လိုတွေ့ငြား နေ့စဉ် ရှာရသည် ။ လေဘာကတ် လုပ်သည် ။ ရပ်ကွက် ထောက်ခံစာ၊ ရဲစခန်းထောက်ခံစာ စသည့် လိုအပ်သမျှ ထောက်ခံစာများ ယူရသည် ။ အလုပ်ခေါ်ပါက ထောက်ခံစာများ ဘာကြောင့် တောင်းယူကြသည် ကို သူ မသိ။ သို့သော် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရေးပေးလိုက်သည့် ထောက်ခံစာကို ရလျှင် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်လာသည် ။

သူသည် ရုံးလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသည် မို့ ရုံးဝန်ထမ်း နေရာသာ လျှောက်ရန်ပြင်သည် ။ ရုံးသုံးခုသို့ တစ်ပြိုင်တည်း လျှောက်ရသည် ။ ဆူးလေ၊ မြေနီကုန်း၊ ပုဇွန်တောင် စသည် ဖြင့် မတူညီသော

နေရာသုံးခုသို့ လိပ်စာပါ အတိုင်း အူလည်လည်ပင် သွားရသည် ။
လျှောက်လွှာ တင်သည် ။ အင်္ဂလိပ်စာ အသိအမှတ်ပြု
လက်မှတ်မေးသော ရုံးကိုတော့ မရှိပါကြောင်း ခေါင်းခါပြ ခဲ့ရသည် ။

သူ လျှောက်ခဲ့သည့် အလုပ်များ အနက် တစ်ခုက အင်တာဗျူး ခေါ်ပါ
သည် ။ ဒုတိယအဆင့်အထိ ရောက်သည် ။ သို့သော် အဖြေကို ချက်ချင်း
မသိရ။ ခန့်မည်လား၊ ပယ်သည် လား မရေရာ။ နောက်နှစ်ခုကတော့
လှမ်းပင် မဆက်သွယ်။ စာရွက်ပေါ်က မြင်ရသော မြသီတာ၏
အရည်အချင်းမှာ အလုပ်ခန့်လိုသူတို့ အပေါ် ဆွဲဆောင်နိုင်ပုံ မရချေ။

သည် ကြားထဲတော့ အဖေ ပေးလိုက်သော ငွေကလေး ကုန်ခန်း
ပြီဖြစ်ရာ နောက်တစ်ကြိမ် ငါးသောင်းကျပ်ကို မျက်နှာပူပူနှင့် ပင် မှာ
ရသည် ။ 'သမီး အလုပ်ရရင် ပြန်ပေးမှာ နော်'..။ အဖေ့ရယ်သံ ဝါဝါမှာ
အိမ်အဝေးက သမီးကို လှိုက်ခနဲ လွမ်းတစေသည် ။ မြသီတာသည်
ဒေါ်ခင်မေတို့ အခန်း တွင် ဖုန်းပြောရ၍ သာ မျက်ရည်မကျအောင်
တင်းထားရသည် ။ အခန်းတွင်း ရောက်လျှင်ကား တိတ်တဆိတ်
မျက်ရည်ကျမိသည် ။ သို့သော် သူသူဇော် ညီအစ်မ
ပြန်ရောက်လာလျှင်တော့ လွမ်းခန်းမှာ ပျက်ရပါရော။

လေဝင်လေထွက် ညီညွတ်သော်လည်း လေးယောက်နေဖို့ ရန် ကျဉ်း
မြောင်းသော အဆောင်အခန်းတွင် သူတို့ ညီအစ်မ ရှိ၍ သာ နေပျော်ခဲ့ရ
ပါပေသည် ။ နို့မို့သာဆို မြသီတာအတွက် ရင်ဆိုင်ရ ခက်ခဲသော
ကာလများ ။ အနာဂတ်သည် ပိတ်ပိတ်မှောင်လျက်။ ငွေက
ပါးလှလာသည် ။ ထမင်းနပ် မှန်သေးသည် ကိုပင် ကြံဖန်ဝမ်း
သာနေရသည် ။ သို့သော် အသားဟင်းကို မမြင်ရသလောက်ဖြစ်သည် ။
ကော်ဖီမစ်တစ်ထုပ်ကို လူမမြင်စေရန် ပုန်း လျှိုးကွယ်လျှိုး ဖောက်လျက်

ချန်လျက် နှစ်ကြိမ်ခွဲ သောက်သည် ။ အိမ်ကို မြင်ယောင်လျက်
အပြေးပြန်လိုသည် မှာ မကြာခဏ။ ထိုထိုသော ကာလတွင်
ရယ်မောတတ်စေဖို့ ရာ ရှိခဲ့ဖူးသော အခန်းဖော်လေးတို့
ကျေးဇူးကြီးပါပေ သည် ။

အဆောင်တွင် တော့ သူခိုးဇာတ်လမ်းသည် တွင် ကျယ်ဆဲ။
မြ သီ တာ မှာ အဆောင်သူအသစ်မို့ ရေချိုးကန်တစ်ဝိုက်
စကားစမြည်လုပ်ကြသည့် အထဲ မဝင်သာသေး။ သူတို့ တစ်တွေ
ပြောသမျှကိုသာ နားစွင့်ရသည် ။ ထင်ကြေးမှာ တော့ မရေမရာ
ဝေဝဝါးဝါး။ အဆောင်သူများအားလုံး၏ မျက်နှာရိပ်ကို
အကဲဖမ်းပြန်တော့ အဘယ်သူမျှ ထူး၍ မျက်နှာ ပျက်မနေ။

သည် ကြားထဲ မြသီတာမှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မျက်နှာထားရခက်မိ
သေးသည် ။ ဒီသူခိုးလည်း မြန်မြန်ပေါ်မှ ပဲ...။

နောက်တစ်လမျှကြာသည့် အခါတွင် တော့ အဆောင်သူများ
ရော်ရမ်းမှန်း ခွဲကြသော မမြင်ကွယ်ရာမှ ပုံရိပ်ရှင်က ကိုယ်ထင်ပြသည်
။ လူမှန်ကို မြင်ရပြီ။ အဆောင်မှ နေ့ချင်း ပြောင်းပေးရန်လည်း
ဒေါ်ခင်မေတို့ ရာဇသံ ထုတ်ပြီ။

တံခါးမကြီးနှင့် တည့်တည့်ကျသည့် အခန်းက ပစ္စည်းသိမ်းထုပ်စ
ပြုသော မိန်းကလေးကို မြင်လျှင် မြသီတာ အံ့အားသင့်ရသည် ။ ခင်မင်
ရင်းနှီးခြင်း မရှိစေကာမူ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆုံလျှင်တော့ ပြုံးပြ
နှုတ်ဆက်ရှိ သည် ။ မိန်းကလေးသည် သူ့ထက် သုံးနှစ်လောက်တော့
ငယ်လိမ့်မည်။ တိုက်ပဲခူးဆံပင်တွင် ဘီးကုတ် ရောင်စုံဆင်ကာ
အရောင်လွင်လွင် ဂါဝန်လေးများ ဝတ်တတ်ပုံ၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေးများ
စီးတတ်ပုံကို မျက်မှန်း တန်းမိသည့် နောက် လှလှပပ နေတတ်သူဟု သူ

မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည် ။ တစ်ချိန်မှာ ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံလိမ့်မယ်လို့ တယ်သူထင်မလဲ။

အစဉ် မြူးရွှင်သော မျက်ဝန်းများ သည် ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးသည့် အသီးအပွင့်ကို ရိတ်သိမ်းရချိန်မှာ တော့ ညှိုးလျော်ခဲ့လေပြီ။ ရယ်သံ ဆိတ်ခဲ့ပြီ။ ညနေစောင်းလျှင်တော့ အဆောင်ဝင်းအပြင်သို့ ခပ်လေးလေးပင် ထွက်ခွာ သည် ။ ရွယ်တူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ပစ္စည်း ကူသယ်၏။ အဆောင် ဝင်းအပြင်အထိ အဝတ်အိတ် ခပ်လေးလေးကို တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မ နင်း သယ်စဉ် အိမ်မကြီးဘေး ခုံတန်းရှည်ရှိ မိန်းကလေးနှစ်ဦးက ခပ်အေး အေးပင် ကြည့်နေသည် ။ မူရင်း နေထိုင်ခဲ့ရာ အခန်းငယ်တွင် တော့ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်သည့် အခန်းဖော်၏ ငိုသံက မှန်မှန်ပင် ထွက် ပေါ်နေသည် ။ မိဘက ပေးနိုင်သည့် ပမာဏထက် အသုံးပိုခဲ့ပုံရသော မိန်းမချောလေးသည် ခုတော့ အဆောင်၌ တီးတိုးသံများ စွာကို ချန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

အဖြစ်မှန် သိရသည့် ည၌ ထိုမိန်းကလေး၏ ဇာတ်လမ်းစုံကသာ အဆောင်သူတို့ ၏ ညအချိန် စကားဝိုင်းများ ဝယ် နေရာယူတော့သည် ။ မူလက အနေခက်ခဲ့ရသူတို့ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာ ရယ်မောနိုင်ပြီ။ မြသီတာတို့ သုံးယောက်မှာ လည်း ထိုတစ်ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ စကားစမြည် ဆိုစရာများ စွာ ရှိကြသည် ။ မြသီတာနှင့် ကုတင်ချင်း ကပ်သည့် အဆောင်သူက ငွေများ ပြန်တောင်းမည်တကဲက လုပ်သတဲ့ ။ အိပ်ပျော်နေသူ ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ သက်သက်ဇော်က တီးတိုးပြောပြသည် ။

"မီးလည်း မီးပိုက်ဆံ တစ်သောင်းကို တောင်းလိုက်ရမှာ ၊

မေ့သွားတယ် ကြည့်ဦး"

"နင့်တစ်သောင်းလောက်များ ရနေဦးမယ်၊ လက်စွပ်ပါဖူး တဲ့ သူတောင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဥစ္စာ"

"တစ်သောင်းလည်း နည်းသလား မမသူသူရဲ့ ၊ တစ်သောင်း ဆိုတာ ရခိုင်မုန့်တီစားရင်၊ မုန့်ဟင်းခါး စားရင် အပွဲတွေ အများ ကြီး စားရမှာ သိလား၊ မီး ဘယ်လောက် နစ်နာတယ်မှတ်လဲ"

"အံ့မာ၊ ပိုက်ဆံပျောက်သလေး ဘာလေးနဲ့ နင် မေမေ့ဆီက ပစ်ချွဲပြီး ပြန်တောင်းပြီးတော့များ "

"မေမေပေးတော့ မမသူသူလည်း ရတာပဲဟာ၊ ပိုက်ဆံလည်း မပျောက်ဘဲ မီးနဲ့ အတူတူရပြီးတော့"

"တော်ကြပါတော့ဟ"

မြသီတာ ရယ်ကာမောကာ ဝင်ပါတော့မှ စကားနိုင်လုတာ ရပ်သည် ။ မရပ်၍ လည်း မဖြစ်။ အိပ်ပျော်နေလျက်က အင်းကနဲ အသံပြုကာ တစ်ချက် လှုပ်သည် ကိုး။ အခန့်မသင့်လျှင် နံရံကို ဒိန်းကနဲ တစ်ချက်လောက်ထုတာ ကြုံရနိုင်သည် ။ ဒေါ်ခင်မေ၊ ဒေါ်ခင်ဝေတို့ ထံ တိုင်ချက်ရောက်နိုင်သည် ။

ညဉ့်နက်တော့ ညီအစ်မနှစ်ဖော် အိပ်ပျော်လျှင် အခန်းမီးပိတ်သည် ။ လရောင်ရိပ်ကမူ အခန်းတွင်း မရဲတရဲ တိုးဝင် လင်းဖြာလျက်။ မြသီတာ သည် ဝိုးတဝါးအလင်းတွင် ပင် မျက်လုံးဖွင့်ကာ တွေးငေးနေသည် ။ မျက်နှာ ကျက်တွင် ရုပ်ရှင်ပမာ မြင်ကွင်းများ စွာ မြင်သည် ။ ဘဝတစ်ကွေ့၌ အဖန်ဖန် တွေ့ခဲ့သော အရိပ်များ စွာ။ သူ့ဘဝသည် ဘယ်အထိ ခရီးဆက်ဦးမည်နည်း။ အနာဂတ်ကရော ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ

ရှိမည်နည်း။ စိတ်ကူးမှပျဉ်း လင့်ခွဲသလောက် ဆေးသား တောက်ပ
ရှိနိုင်ပါ့မလား။

ထိုစဉ်ကတော့ မြသီတာ၏ အနာဂတ်အိပ်မက်သည် မိဘများ
အိုမင်း ချိန်၌ အားကိုးအားထား ပြုရမည့် သမီး ဖြစ်လိုသည် ။
အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း ၊ ဝင်ငွေကောင်းကောင်း ရှိနေချင်သည် ။
ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ပညာ ဆက်၍ ဆည်းပူးဦးမည်။
သည် မျှသာပဲ။

အနာဂတ်ဟု တွေးလျှင် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအပေါ် ထားအပ်သော
ချစ်ခြင်းမှ အပ အခြားတစ်ပါးသော မေတ္တာသည် အရိပ်မျှပင် မပါရှိခဲ့။
နောင် နှစ်နှစ်မျှကြာသောအခါ တစ်မိုးအောက်၌ နောက် တစ်ဖန်
ရှာမတွေ့ နိုင်တော့မည့် ပမာ ချစ်ရသူ ရှိလာမည်ဟု ထိုစဉ်က
တစ်ယောက်ယောက်များ ဆိုလျှင်လည်း မြသီတာ ပြီးခဲ့မိပေမည်။

* * *

"ထားထား ငိုနေတယ် သိလား မယ်မြ၊ ထမင်းလည်း မစားဘူး လို့
ပြောနေတယ်"

မေခိုင်သည် ရေချိုးကန် ရေပိုက်မှ လွင့်ကျသည့်
ရေမှုန်ရေမွှားများကို လက်နှင့် ထိခတ်လိုက်သည် ။ ဖြူကြည်နေသော
ရေမှုန်အရိပ်တွင် ပင် မျက်ရည်ပြည့်သည့် ထားထားလွင်၏ မျက်နှာကို
မြင်သည် ။ အငိုမျက်ဝန်း၊ နာကျင်အရိပ်။

သည် ညနေခင်း ရုံးအပြန် အခန်းတွင်း ဝင်လိုက်ရုံရှိသေး၊ ငိုသံသည်
မေခိုင်အား နှုတ်ဆက်နေပြီ။ တအိအိ ရှိုက်လျက် လှိုက် လျက်နေသော
ငိုသံ။ ထားထားလွင်သည် ကုတင်ပေါ် ခွေခေါက်နေ၏။ ရှိုက်သံသည်

သူ့ထံမှ မှန်မှန် ထွက်ပေါ်လျက်။ မေခိုင်သည် အိတ်ကို ကုတင်ပေါ် အသာချကာ ထားထားလွင်ထံ ဦးတည်ရသည် ။ စနေနေ့ဆိုလျှင် နားရက်မို့ အခန်းတွင်း ရှိနေမြဲ မြသီတာကိုလည်း မတွေ့ရ။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခိုက် သည် လို မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်ရတာသည် အိမ်လွမ်းလို့ ပါပဲဟု မေခိုင် တွေး၏။ ထားထားလွင်တွင် ချစ်သူ မရှိပေ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ထားထား ဟင်"

ထားထားလွင်သည် ခေါင်းကို တစ်ချက် ခါယမ်း၏။ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှင့် အသက်ရှူကြပ်မတတ် ဖိကပ်ထားရာက မခွာ။

"ဘာလို့ ဒီလောက် ငိုနေတာတုံး ထားထားရဲ့ ဟင်၊ မငိုနဲ့ နော်၊ ခေါင်းတွေ မူးကုန်မှာ ပေါ့"

မေခိုင်စကားသံသည် ထားထားလွင်အဖို့ တော့ ခေါင်းခါရန် အချက် ပေးသံပမာ။ ရှိုက်သံပင် ပိုကျယ် လာပြီ။ ဘယ်လို မေးမြန်း နှစ်သိမ့်ရပါ။ သည့် ထက်လည်း သူ မဆိုတတ်။ မြသီတာ ဆိုရင်တော့ ဒီထက် ပြောတတ် မှာ ..။

စားပွဲတင် နာရီမှ လက်တံရှည်သည် ၆ ဂဏန်းသို့ ညွှန်လျက် ရှိပြီ။

"ထနော် ထားထား၊ ရေချိုးပြီးပြီလား၊ ထမင်း အတူစားရအောင် နော်၊ ထ..ထ..မငိုနဲ့ တော့"

"ဟင့်အင်း မစားချင်ဘူး၊ မစားဘူး"

ထားထားလွင်၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာသည် မျက်ရည်ရိပ်နှင့် ရဲလျက်ရှိ၏။ နှာခေါင်းဖျားမှာ ရဲရဲနီနေသည် ။ ဖိမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်က တလိမ့်လိမ့်စီးကျ၏။ မေခိုင်သည်

သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ငိုသူအပါးမှ ခွာသည် ။ ဘာဆက်ဆိုလိုက်ရမည် မသိပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ငိုနေရမှ နေသာလည်း ရှိပါစေ။ မပြောလိုလည်း ရှိပါစေ။

မြသီတာ၏ ကုတင်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကာ ရေချိုးကန်ဘက် ဆီသို့ မေခိုင် ထွက်လာသည် ။ အပြင်ထွက်လျှင် ပါစမြ လက်ကိုင်အိတ် ရှိနေမှ တော့ မြသီတာ အဆောင်တွင် သာ ရှိလိမ့်မည်။ ထမင်းမစားမီ ရေချိုးတတ်သူသည် ရေချိုးကန်တွင် သာ ရှိ လိမ့်မည်။

ထင်သည့် အတိုင်းပင် မြသီတာကို အသင့်တွေ့ရသည် ။ ရေတင်သံ၊ ရေကျသံကြားမှ ပင် မြသီတာ၏ ရေတဖွမ်းဖွမ်း လောင်းသံက တစ်ဆက် တည်း ရောနှော ပေါ်ထွက်လျက်။

သတင်းစကားနှင့် အတူ ရေချိုးကန်အနီး ရောက်လာသော မေခိုင်ကြောင့် ရေတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် လောင်းချိုးနေရာက မြသီတာ တန့်ကနဲ ရပ်သည် ။

"ခုနကတည်းက ငိုနေတာပဲ ခိုင်ရဲ့ ၊ ငါချော့ပြီးပြီ၊ မရဘူး"

"ဘယ်လို ဖြစ်တာတဲ့ တုံး"

"သူ့ကို အိမ်က ပြန်ခေါ်နေပြီတဲ့ ၊ အဆောင်သစ်လည်း ရှာမနေ နဲ့ တော့၊ သင်တန်းလည်း တက်မနေနဲ့ တော့တဲ့ ၊ ပြန်လာခဲ့တော့ ဆိုလား"

"အေးလေ၊ ပြန်ပေါ့၊ သူက အဖေအမေသာ မရှိရှာတော့တာ၊ သူ့ကြီး ကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးက သိပ်ချစ်တာဆို၊ သားသမီးလည်း မရှိတဲ့ အပျိုကြီးတွေမို့ သူ့ကိုပဲ ပုံချစ်နေတာဆို သူပဲ ပြောပြောနေတာ"

"ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ သူမပျော်ဘူးတဲ့ ၊ မပြန်ချင်ဘူးတဲ့ "

'အိမ်မှာ မပျော်ဘူး'ဟု ဆိုတတ်သူများကို မေခိုင် လုံးလုံး နားမလည်

ချေ။ သူတို့ တတွေ ဘာကြောင့် အိမ်မှာ မပျော်ပါသနည်း။ သူကရော အိမ်မှာ ဘာကြောင့် ပျော်မိပါသနည်း။ ပျော်ရွှင်သော အရပ်ကို စွန့်ရသည့် အနာသည် မပျော်ရွှင်ရာ အရပ်သို့ ဦးတည်ရသည့် အနာနှင့် ထပ်တူသာ ဖြစ်၏။ သူက တော့ ပျော်ရာအိမ်ကို ထားခဲ့ရသူ။ မြင်မြင်လေရာ လူများ စွာသည် လည်း သူ့လို အိမ်လွမ်းသူများ သာဟု ထင်သည် ။ အိမ်မပြန်ချင်ဘူးဟု ထားထားလွင် ပြောစဉ် ထိုစကားကိုပင် အံ့အားသင့်ရသည် ။ ခုလည်း သည် စကားကို ကြားရပြန်ပြီ။

"သူ့ကို သိပ်ချုပ်ချယ်တာဆိုလား ငါ့ကို တစ်ခါ ပြောဖူးတယ် မယ်မြရဲ့ ၊ အပြင်ထွက်တာတောင် သိပ်မကြိုက်ဘူးတဲ့ ၊ အိမ်မှာပဲ နေစေချင်တာတဲ့ ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားတာလာတာ ပြောတာဆိုတာ မကြိုက်ဘူး ဆိုလား၊ အေးလေ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတာ၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေချင်တဲ့ အရွယ်ဆိုတော့လည်း ပြောရခက်သားပဲ"

မြသီတာသည် ဝါးလုံးတန်းထက် တင်ထားသည့် ရေလဲလုံချည် ဟောင်းကို ဆွဲယူလဲလှယ်သည် ။ ပုခုံး၊ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်တွင် ကပ်သည့် ရေစက်တို့ ကို တဘက်နှင့် ပွတ်သုပ်သည် ။ မျက်နှာကိုမူ ရေစက်လက်ပင် ချန်ထားသည် ။ ရေစက်များ တဖြည်းဖြည်း သွေ့ခြောက်သည် ကို သူ အလွန် နှစ်လိုသည် ။ ရေစက်တို့ သည် ပါးပြင်မှာ ၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ ၊ နဖူးဆံစမှာ ၊ မျက်ခုံးထက်မှာ ။

ရေချိုးကန်ပေါင်ပေါ်တွင် စီတန်းတင်ထားသော ဆပ်ပြာဘူး၊ မျက်နှာ သစ်ဆေးဘူး စသည် တို့ ကို ခြင်းလေးထဲ စီထည့်သိမ်းဆည်းသည် ။ လေယူ ရာ ယိမ်းနွဲ့ဝေဝေသည့်

သစ်ခက်သစ်ရွက်တို့ ကို ငေးကာ မေခိုင် တီးတိုး ဆိုပုံကို မြသီတာ ပြုံးလိုစိတ်ဝင်သည်။ ။

"သူ့လို နှင့်အိမ်က ပြန်ခေါ်ရင် နင်ရော ပြန်မှာ မို့လား"

"ဟဲ့ ငါက လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ပြန်လို့ ဖြစ်မလား"

"သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီလို ထင်ရင် ထင်မှာ ပေါ့"

"မတူပါဘူး မယ်မြရယ်၊ သူက အိမ်မှာ မပျော်လို့ မပြန်ချင်တာ ပါ၊ ငါက အိမ်မှာ ပျော်ရဲ့ နဲ့ မပြန်နိုင်တာပါ"

မေခိုင်သည် ကန်ရေအပြည့်၌ ရေစက်အမောင်းရပ်ပြီမို့ လှုပ်ခတ်ဆဲ ရေပြင်ကို ငေးနေသည် ။ မတည်ငြိမ်သော ရေပြင်တွင် ပင် အမေ့ရပ်သွင် ထင်ဟပ်သလိုမြင်လာသည် ။ နောက်တော့ မောင်ငယ်လေး၏ နုသစ်ရွှင် လန်းသော မျက်နှာ။ အိမ်သည် ရယ်သံများ နှင့် ပြည့်လျှမ်းသော ပျော်မွေ့ဖွယ် ရိပ်မြို့။ သို့သော် ဝေးမြ ဝေးသည့် ရိပ်မြို့။

"ဒါနဲ့ ငါတို့ အဆောင် ဘယ်တော့ ရှာကြမလဲ"

မေခိုင်အသံက စိတ်မသက်သာခြင်းဖြင့် တိုးလှလျက်။

မြသီတာသည် တဘက်ကို ကိုယ်ပေါ်သို့ ဆွဲယူခြံလွှမ်းကာ ရေချိုး ပစ္စည်းများ ပါဝင်သည့် ပလတ်စတစ် ခြင်းငယ်ကို ဆွဲကာ ရေချိုးကန်မှ ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ရာက မေခိုင်ထံ လှည့်ကြည့်သည် ။ အစည်းအဝေး ပြီးပြီးချင်း ညက မျက်ရည်ကျသေးသော မိန်းကလေးသည် ခုလည်း မျက်နှာညှိုးလျက်။ စိတ်မာမယောင်နှင့် အားငယ်လွယ်သော၊ သို့သော် လိုအပ်လျှင်တော့ ဇွဲခတ်ကာ စိတ်ဆောင်တတ်သော မေခိုင်။

ထိုတစ်ညက မေခိုင်အား အငိုတိတ်ရန် နှစ်သိမ့်နိုင်ခဲ့သည့် မြသီတာ သည် ခုလည်း နေရာသစ် ရှာတွေ့ခဲ့ပြီးသူပမာ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ရယ်မော လိုက်လေသည်။ ။

"ခိုင်ကလည်း ၊ အခုမှ ဇွန်လကွယံ၊ အဆောင်က ပြောင်းပေးရဖို့ ဒီဇင်ဘာလ ရောက်ဖို့ နောက် ခြောက်လကြီးများ တောင် လိုသေးတယ်"

* * *

"မြသီတာ ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ် ခိုင်ရဲ့ ၊ ဒီလောက် စိတ်ပူစရာ မလိုသေးတဲ့ ဥစ္စာကို ကြံဖန် စိတ်ပူနေတာ ခိုင်ပဲ ပင်ပန်းတာပေါ့"

မေခိုင်သည် ကော်ဖီခွက်ထဲက အငွေ့ရိပ်ရိပ်ကလေး တက်သည် ကို ငေးသည် ။ သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့ကို ရှိုက်သည် ။ ညိုရင့်ရင့် ကော်ဖီရည်သို့ သကြား ဖြည့်ကာ မွှေသည် ။ ခွက်နှင့် အသင့် ချပေးသည့် နို့ကို ဖြည့်သည် ။ တစ် ချက် နှစ်ချက် မွှေကာ အရသာ မြည်းစမ်းသည် ။ ခါးဆိမ့်ဆိမ့်။

ကော်ဖီအရသာကို ကျေနပ်တော့မှ မေခိုင် မျက်လွှာပင့်သည် ။ ရှေ့တူရူ တွင် တော့ ချစ်သူရှိသည် ။ မေခိုင်ချစ်သူ လေးသက်ထင်သည် စကားမပြန် သေးပုံကိုပင် စောင့်စားလျက် ရှိလေသည် ။

"မယ်မြနဲ့ မောင်က မောင်နှမဆို ယုံလောက်တယ်၊ ခိုင်တစ် ယောက်တည်းကို တစ်ခါတစ်ခါ ဆူကြတာ တစ်လေတည်း"

"ဟ၊ ဆူနေတယ် သဘောထားတယ်ပေါ့၊ စေတနာနဲ့ ပြောနေ တယ်လို့ နည်းနည်းလေးမှ တွေးမကြည့်ဖူးဘူးလား"

မေခိုင်သည် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ကော့တက်သွားအောင်ပင် ပြုံးလိုက်၏။ မေခိုင် အပြုံးကြည်ကြည်မှာ လတ်တလော စိတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ပြလေသည် ။ အပြုံးရိပ် ကြည်လဲ့နေခိုက် မျက်ဝန်းများက ပို၍ပင် စူးလက်သည် ။ မျက်ဝန်းညိုသည် သာ အလှဟု ကွင်းကွက်ဆိုနိုင်သော မျက်နှာမှာ သည် လိုအပြုံး ခိုတွယ်ချိန်၌ ကြည့်အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရသည် ။

"ဆူနေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ခိုင်က စိတ်ပူတတ်တာပဲ ပြောနေကြတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ထက် နေစရာ ပိုခက်တာ မောင်ရော မယ်မြရော မေ့နေကြသလား ကဲ"

မေခိုင်သည် ကော်ဖီ တစ်ခွက် သောက်၏။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ကော်ဖီနွေးနွေး စီးကျပုံကို သဘောတကျရှိသည် ။ လျှာဖျားတွင် စွဲထင်နေ သော ခါးရှုရှု ဆိမ့်တိမ့်တိမ့် အရသာကို မက်မော နှစ်လိုသည် ။ လေးသက် ထင်၏ ရယ်သံကို အကြား၌ မျက်စောင်းချီရန်လည်း မမေ့မလျော့။ နောက်တော့ ပြုံးလိုက်ပြန်သည် ။

ကော်ဖီဆိုင်တွင်းတွင် တော့ သာယာငြိမ်သော သီချင်းသံက မတိုးမကျယ်။

လေးသက်ထင်နှင့် မေခိုင်တို့ တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် သုံးကြိမ် လောက် အတူထိုင်ဖြစ်ရာ ကော်ဖီဆိုင်သည် လှုပ်ခတ်သည့် လှည်းတန်းညနေ များ တွင် သာ ခုံပြည့် လူပြည့် စည်ကားမြဲဖြစ်ကာ သည် လို နေ့ခင်းပိုင်း များ တွင် တော့ ဆိုင်ထိုင်သူ အထိုက်အလျောက်သာ ရှိတတ်သည် ။ မှန်သား ပြင်ကို ဖြတ်မြင်ရသည့် မုန့်အလှများ စွာသည် ကြည့်ငေးချင်စဖွယ်၊ ဆာလောင်နေချိန်မျိုးဆိုလျှင်တော့ တစ်ခုမကျန် စားချင်စဖွယ်။

ဆိုင်လေးအတွင်း၌ မျက်နှာချိုသော ဆင်တူ ဝတ်စုံဝတ် ဝန်ထမ်းလူငယ်များ သွက်သွက် လက်လက် လှုပ်ရှားပုံကို မြင်ရမည်။ အလင်းရောင် ကျပက်သည့် စားပွဲဝိုင်း လေးများ တွင် အေးအေးလူလူ စကားဆိုသူတို့ ကိုလည်း တွေ့ရလေမည်။

မေခိုင်တို့ မိတ်ဆွေ သက်တမ်း တစ်နှစ်ကျော်၊ ချစ်သူ သက်တမ်း နှစ်နှစ်ခန့်ရှိသည့် အတွင်း သည် ကော်ဖီဆိုင်လေးသို့ ရောက်ဖြစ်သည် မှာ တော့ တစ်နှစ်ကျော်သာ ရှိပါသေးသည် ။ ဆိုင်ဖွင့်သည် မှာ မကြာသေး။ နာမည်ရ စားသောက်ဆိုင်၊ အဝတ်အထည်ဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင် စသည် တို့ ၏ ဆိုင်ခွဲများ လှည်းတန်းရပ်၌ ဖွင့်လှစ်စည်ပင်သည့် သည် ဘက်နှစ်များ အတွင်း ပေါ်ပေါက် လာသော ဆိုင်များ ထဲက တစ်ဆိုင်သာ ဖြစ်သည် ။ တစ်ဖက်တွင် တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အချို့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။

လေးသက်ထင်သည် လက်ဖက်ရည်ကိုသာ စွဲမြဲသော်လည်း လူသူသံ စည်ညံသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးသို့မူ မေခိုင်အား ခေါ်မရ။ မေခိုင်က နားအေးပါးအေးသာ နေလိုသူ။

သူတို့ သည် အလုပ်ချင်းလည်း နီးသော်လည်း အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ နာရီဝက် ကွာသည် ။ ရုံးဆင်းချိန် စောသော လေးသက်ထင်သည် ရှစ်မိုင် ကားမှတ်တိုင် သို့မဟုတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ မေခိုင်အား စောင့်စားရမူ။ ရုံးအဆင်း ချစ်သူနှင့် တွေ့မည့် အခြား မိန်းကလေးများ လို အဆီပြန်မျက် နှာကိုပင် ပေါင်ဒါ ရိုက်ရန် မေခိုင် သတိမရတတ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်လျှင်လည်း ချစ်သူမျက်နှာကို ရင်တခုန်ခုန် ငေးရန်ထက် အသင့်မှာ ပေးထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးအား ဆာလောင်ဟန်အပြည့်နှင့် စားတတ်ပုံကို မြင်ရလျှင် လေးသက်ထင်

အံ့အားသင့်လေ့မရှိ။ မြင်နေကျမျှသာတည်း။

"ခိုင်"

"ပြော၊ ဘာတုံး၊ အဆောင်ရှာပေးဖို့ လား၊ မလိုဘူး၊ ခိုင်ဘာသာ ရှာမယ်၊ မယ်မြနဲ့ အတူရှာမှာ၊ ခြေတော့ တိုမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှာရမှာ ပေါ့၊ ရမှာပါ"

"ဟောဗျာ၊ နားပဲထောင်ပါဦး၊ ဘာပြောမလဲဆိုတာ နားထောင်ပြီးမှ ခင်ဗျားပြောချင်တာကို ဆက်ပြော၊ ပြောချင်တာချည်းပဲ စွတ်ပြောနေတာ ပြောမယ့်စကားတောင် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိတော့ဘူး"

မေခိုင်သည် အမှားမြင်ကာ ဟက်ကနဲ ရယ်မော၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ ..။ သူက အင်မတန် စိတ်မြန်တတ်သူ။ စိတ်ထင်လျှင် စကားက အရင်ထွက် သည် ။ မြသီတာ ဘယ်သို့ ဆုံးမနားချပါစေ၊ လေးသက်ထင် မည်မျှ ဖျောင်းဖျပါစေ သည် အကျင့်ကို မပြင်နိုင်။

လေးသက်ထင်သည် သက်ပြင်းသာ ရှိုက်သော်လည်း မေခိုင်အရယ်ကို ငေးသည့် မျက်ဝန်း၌ ချစ်ခြင်းက အရိပ်ထင်၏။ မေခိုင်ထက် လပိုင်း မျှသာ ကြီးသော်လည်း နှစ်နှစ် သို့မဟုတ် သုံးနှစ်နီးပါး ကြီးရင့်လေဟန် ထင်ရကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်က ဆိုတတ်လျှင် နှစ်ဦးသား ရယ်မောရစမြဲ။

သူတို့ သည် နွေနှင့် ဆောင်းပမာ ဆုံလာရလေသည် ။

"ဆောဒီး၊ ပြော၊ ဘာပြောမှာ တုံး"

"အဆောင်မရှာနဲ့ တော့လို့ ပြောမလို့ "

"ဟင်၊ မရှာလို့ ခိုင်က ဘယ်လို လုပ်ရမတုံး၊ အိမ်ပြန်ရမလား၊

မပြန်ဘူးနော်"

"ဪ၊ ပြောနေရဲ့ နဲ့ ထင်ရာ စွတ်ပြောပြန်ပြီ"

မေခိုင်ရယ်သံသည် သီချင်းသံကို ဖောက်လျက် ထွက်ပေါ်၏။
ဘေးဘီဝိုင်းများ ထံ အကြည့်ဝေကာ အသံလျှော့၏။ အပြီးကမူ
နှုတ်ခမ်း ထက် ချိတ်ခိုဆဲ။ ပြော..။

မေခိုင်အကြည့်သည် ချစ်သူမျက်နှာထက် ညှိလျက်။

"အဆောင် မရှာနဲ့ ၊ တိုက်ခန်းပဲ လိုက်ရှာရအောင်လို့ ပြောမလို့ "

မေခိုင်သည် မျက်မှောင်ကျုံ့လျက်။ ကျဉ်းမြောင်းသော တိုက်ခန်းများ
ကို မြင်ယောင်သည် ။ တိုက်ခန်းကိုမှ တစ်ဖန်ဖွဲ့စည်းထားသော
အခန်းလေး များ ။ အခန်းမဖွဲ့ထားသော တိုက်ခန်းများမှ
တစ်သီတစ်တန်း အိပ်ရာတန်း များ ။

"ဟင့်အင်း၊ တိုက်ခန်းအဆောင်တွေ ခိုင် မကြိုက်ဘူး၊ တိုက်ခန်း
စုနေတာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ တိုက်ခန်း စုနေတာက အဆင်ပြေမှ
ကောင်းတာ၊ မယ်မြနဲ့ ခိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆို ငွေက တအားကျမှာ ၊
လူထပ်ခေါ်ရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ ရေရှည်အဆင်ပြေဦးမှ ၊ မလွယ်..."

"ခိုင်"

မေခိုင်သည် စကား တုံ့ကာ လေးသက်ထင်ထံ အကြည့်စိုက်သည် ။
ချစ်သူ၏ မျက်နှာရိပ်မှာ ငြိမ်လျက်။ နောက် အပြီးစွက်သော
မျက်လုံးအစုံ..။ ထိုမျက်လုံးတို့ တွင် စကားလုံးများ စွာ
ချိတ်လျက်ရှိသယောင်။

"ခိုင် ပြောနေတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်တို့ နေဖို့ တိုက်ခန်းရှာ
ကြရအောင်လို့ ပြောချင်တာဗျာ ကဲ"

"ဘာ...ဘာပြောတာ"

မေခိုင့် နှလုံးခုန်သံသည် တဒိတ်ဒိတ် တိုးကာ တိုးကာ။

"ဟုတ်တယ် ခိုင်၊ မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်"

လေးသက်ထင်သည် ကော်ဖီခွက်ရှေ့ ဝိုက်ယှက်ထားသည့်
မေခိုင့်လက် အစုံအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ဖောင်းပြည့်ပြည့်
လက်ချောင်းလေးများ သည် ရှည်သွယ်သော လက်တစ်စုံထံ
နစ်ဝင်လျက်။

အုပ်မိုးထားသည့် လက်တစ်စုံကိုသာ မေခိုင် ငေး၏။
စကားတစ်စပင် မဟနိုင်။ ခန္ဓာက ငြိမ်သက်သက်။ စိတ်ကမူ လေပွေ
ထက်ပင် ဝဲလှည့်လှုပ် ခတ်။ ရှေ့တွင် ကမ္ဘာသစ်က ရေးရေးမျှ
ပေါ်လေပြီ။

* * *